ЛИПЕНЬ

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 13 (1007)

Ціна номера 20 коп.

НЕРЕЗ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Н е п т у н: — Мені, будь ласка, склянку чистої!..

Увага: Дрозд!

1. Дещо про евфемізми

Ах, які дивні парадокси можна інколи спостерігати в доборі кадрів! Хто, наприклад, міг би пояснити, чому подекуди офіціантом ресторану працює вчений агроном, а продавцем м'яса — дипломований зоотехнік? Тому, власне, і я не здатен збагнути, чому в колгоспі ім. Леніна Коломийського району на посаду інженера по техніці безпеки взяли саме І. В. Дрозда. Хіба врахували те, що до інженерної освіти Дрозду було далеко так само, як восьмикласникові до академіка, а до техніки безпеки він мав лише те відношення, що свого часу збив на автомашині людину, за що й був засуджений.

Однак факт лишається фактом: працював. По техніці безпеки. І завдяки цьому впертому фактові голова колгоспу П. М. Дідух почував себе якщо не зовсім безпечно, то, принаймні, цілком зручно. Бо щодо техніки безпеки, то Дрозд лише рахувався, а фактично працював експедитором. А втім, експедитор — це часто-густо лише евфемізм, яким сором'язливо називають звичайного діставалу.

Іван Васильович Дрозд роз'їжджав по країні й діставав для колгоспу різні дефіцитні речі, а саме: автопокришки, задні мости, кузови, двигуни й таке інше.

І від цього голова колгоспу відчував душевний спокій та господарську значимість. Аж поки одного разу...

2. Фантазії та реальності

Так от, одного разу на адресу колгоспу ім. Леніна надійшов прикрий платіжний документ, з якого голова дізнався, що одна московська експериментально-виробнича майстерня стягує з ввіреного йому господарства близько 2,5 тисячі карбованців. За що? А за 317 кілограмів прядива, проданого колгоспові. Голова південь чухав потилицю, але так і не зміг второпати, якого прядива.

Ні до чого не дочухавшись, скумекав: тут без Дрозда не розберешся. Техніко-безпечний інженер, навіть не кліпнувши очима, відразу розтлумачив:

— Все ясно! Це Володя!

— Який ще Володя?

— Який — не знаю. Але це Володя! Його робота!

Побачивши, що така докладна інформація не повністю задовольнила голову, Дрозд розповів історію, яка своїм гострим сюжетом могла б позмагатися з будь-яким детективом. Виявляється, перебуваючи у відрядженні в Ульяновську, він біля прохідної автозаводу познайомився з симпатичним та діловим чоловіком Володею, який пообіцяв роздобути колгоспові кузови для «уазика». Але, в порядку взаємної послуги, Володя попросив Дрозда позичити йому довіреність і чистий бланк колгоспу. Після того симпатяга зник. Більше Дрозд його не бачив. А той, скориставшись документами, вочевидь, одержав прядиво, за яке він, чесний Дрозд, має тепер розплачуватись.

— Але нічого, давайте ще одне відрядження, — рішуче сказав Іван Васильович, — поїду знову до Ульяновська, розшукаю та виведу на чисту воду того пройдисвіта!

Поїхав. Міфічного Володю, як ви уже здогадались, не розшукав і, повернувшись, вніс у колгоспну касу стягнуті з колгоспу гроші.

І настав повний порядок, ба навіть зворушлива ідилія!

3. Лірично-епістолярний відступ

Ця ідилічно-детективна історія стала відома ревізорам районного сільгоспуправління. Під час ревізії було встановлено, що на колгоспних складах бракує різних запчастин на 711 крб.

Щоправда, знайшли й такі запчастини (на 300 крб.), яких експедитор, за документами, ніде не одержував.

Пригнідно ревізори поцікавились: як це Іванові Васильовичу щастить роздобувати дефіцитні фондові автодеталі? Чи все тут, мовляв, законно й чисто?

— Що, запідозрюєте? — обурено закопилив губу Дрозд. — Гадаєте, я махлюю? Дістаю цілком офіційно! Бо маю добрих знайомих, які проймаються справами мого рідного колгоспу. — І з почуттям невинно ображеної гідності поклав перед ревізорами два папірці: — Можете переконатись!

Шкода позбавити читачів задоволення ознайомитися з цими своєрідними документами.

Обидва написані на офіційних бланках «Головлегавтопрому» союзного Міністерства автомобільної промисловості. І хоч бланки суворо офіційні, тексти послань — зворушливо інтимні.

У першому автор дякує якомусь Євгенові Романовичу за вітання до свят, запрошує в Москву, обіцяючи, коли треба, оформити виклик. І далі пише: «Дуже прошу тебе допомогти подавцеві цієї записки з відправкою та одержанням кузова... Це родич моєї дружини. З повагою». (Підпис нерозбірливий).

У другому посланні пишеться: «Шановний Тарасе Гнатовичу! Прошу Вас надати особисту допомогу й посприяти у відборі кузова інвалідові т. Дрозду І. В. та по можливості без затримки оформити йому видачу — бажано зробити відповідну уцінку (щоб не було надто дорого). Тисну руку». (Підпис той же).

З допомогою працівників Івано-Франківської прокуратури мені вдалося з'ясувати прізвища автора та адресатів. Автором виявився старший інженер всесоюзного виробничого об'єднання «Автобуспром» Й. Л. Бруднер, адресатами — Євген Романович Воронов і Тарас Гнатович Приймак — відповідальні працівники Запорізького автомобільного заводу.

До речі, Й. Л. Бруднер, коли поцікавились, пояснив, що названого «родича моєї дружини» він взагалі бачив лише раз у житті, а чи є той інвалідом, він про всяк випадок не перевіряв.

Але це вже, звісно, деталі, які можуть зацікавити хіба що керівників міністерства.

Нас же хвилюють переважно дальші життєві стежинки І. В. Дрозда.

4. Претензій не виявилось

Ясно, що нестача й лишки запчастин, як і детектив із прядивом, не могли проскочити повз увагу працівників міліції. І міліція таки оперативно зацікавилась. І ще оперативніше інспектор відділу по боротьбі з розкраданням соцвласності Дмитренко виніс ухвалу про відмову в порушенні кримінальної справи, бо колгосп, мовляв, претензій до Дрозда не має.

А що! Справді, колгосп повідомив, що претензій таки не має і що Дрозда уже звільнено за... несвоєчасний звіт перед бухгалтерією. Згодом формулювання, як водиться, змінили на «власне бажання». А до того ж іще й дали діловну характеристику, де було сказано, що Дрозд «добросовісно ставився до своїх обов'язків» і «брав активну участь у громадсько-корисній праці». Що під останнім мали на увазі, мені якось важко втямити.

Але так чи інакше, людина з такою характеристикою, тим більше й до відповідальності не притягнута і звільнена всього лиш за власним бажанням, не могла, звичайно, залишитись просто неба, серед чистого поля, на межі колгоспів. Якийсь колгосп мав ухопитися за неї. Так і сталось. І. В. Дрозда прийняли в колгосп «Прапор комунізму» — на посаду тепер уже слюсаря.

5. Кому заздрить голова

Новоявлений слюсар плідно займався тим же, чим у попередньому колгоспі займався як інженер по техніці безпеки. Тобто — роз'їжджав, діставав, завозив та недовозив у колгосп розмаїтий автодефіцит. Тільки з іще більшим розмахом і масштабом. А П. М. Дідух тим часом кусав собі лікті.

Знайомі питали: «Що, Миколайовичу, картаєте себе, що дали ділязі Дрозду позитивну характеристику?».

— Нічого подібного, не мав я до Дрозда претензій і не маю. Маю претензії до себе: чому відпустив його. Тепер от ходжу й заздрю Василеві Михайловичу Ткачуку, голові колгоспу «Прапор комунізму». Він бо ж не лише свій колгосп — на два покоління вперед! — забезпечив запчастинами, а ще й продає їх наліво та направо, і всі його поважають, першими здоровкаються.

Справді, за десять місяців роботи в «Прапорі комунізму» Дрозд завіз сюди 225 зібраних коліс до «Москвича», 17 двигунів, 11 задніх та передніх мостів, три кузови та багато не менш дефіцитних автодрібниць.

Перебуваючи в Коломиї, я подзвонив у колгосп і попросив до телефону Дрозда.

— Нема його в нас, — відповіли мені. — Не працює вже. Після чергової ревізії звільнили. Десь повівся.

Відсутній був і голова колгоспу В. М. Ткачук. А жаль. Бо дуже хотілося дізнатися, кому вже він тепер заздрить, якому голові колгоспу. Цим, до речі, цікавиться й прокуратура, адже інженер-експедитор-слюсар і казна-хто ще зник у невідомому напрямку.

Отож і розповів я цю закручену історію для того, щоб допомогти розшукати Івана Васильовича Дрозда. Цього, гадаю, вимагає техніка безпеки. Та сама техніка, яка зобов'язує ставити, наприклад, на наших дорогах різні застережувальні знаки на кшталт — «Увага: крутий поворот!»

Добре було б, якби й деякі голови колгоспів бачили перед собою такий знак — «Обережно: Дрозд!»

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Прийміть замовлення на машини, тільки справні!

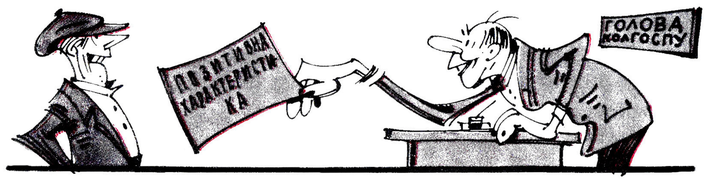

PENGUIN2197

Телеграфне агентство Перця

КАНАТНІ ДОРОГИ

ПАВЛОГРАД, ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ області. (Кор. ТАП). «Найближчим часом плануємо пустити в дію кілька підвісних канатних доріг, — заявив кореспондентові ТАП завідуючий міськкомунгоспом В. В. Коваль. — Вони будуть змонтовані на вулицях Пролетарській, Інтернаціональній, Луганській. Сподіваємося, після цього павлоградівці не скаржитимуться, що ці вулиці не впорядковуються і що тут навіть за сприятливих погодних умов не проїхати, ні пройти».

УСІ КВИТКИ ПРОДАНО!

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). З повним аншлагом завжди проходять кіносеанси в клубі села Бережанки Горохівського району. Нарозхват розкуповуються квитки навіть на застарілі, малоцікаві, бездарні фільми. Такий ефект досягається дуже простим, але дотепним способом: за розпорядженням секретаря парторганізації колгоспу імені Котовського Я. В. Джигалюка, в день видачі зарплати колгоспний касир примусово зобов'язує усіх купувати по кілька квитків у кіно. І хоч під час сеансів зал частенько буває напівпорожнім (особливо в період напружених сільськогосподарських робіт, коли людям — не до кіно), зате касовий план ніномережі Горохівського району виконується в цьому селі блискуче.

— Кіно та й годі! — кажуть люди про нововведення парторга.

БУДЬМО ВИТРИВАЛІ!

ПІВДЕННО-ЗАХІДНА ЗАЛІЗНИЦЯ. (Телеграфом). У наш час нервових стресів і перевтом особливого значення набуває тренування волі. З цією метою керівники деяких підприємств розгорнули змагання під девізом «Сфінкс», за умовами якого вимагається одне: незважаючи на всі прохання, моління й погрози залізничників, якомога довше затримувати на під'їзних коліях прибулі вантажі.

Серед учасників змагання вже намітились лідери: це — директор Білоцерківського заводу залізобетонних конструкцій т. Башинський, керуючий Бердичівським районним об'єднанням «Сільгосптехніка» т. Медведчук та директор Бердичівського авторемонтного заводу т. Серебрянников. По дві-три доби, а то й по тижню стоять невивантажені вагони з цементом, дошками та іншими матеріалами, що прибувають на адресу цих підприємств. І навіть чималенькі штрафи, які вони сплачують залізниці, на нервах керівників (а також на їхніх зарплатах та преміальних) ніяк не позначаються.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хто хоч раз побував на території відділення «Шевченкове» цукрокомбінату ім. Халтуріна Полтавської області, той вмиг звідти найнеприємніші враження. Скрізь хаос, безладдя, приміщення не відремонтовані. А керуючий відділенням Черевко В. П. на всі прохання і вимоги робітників поліпшити умови праці і побуту тільки відмахувався. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції заступник генерального директора Полтавського об'єднання «Цукропром» тов. Дубровський, факти підтвердились. За занедбаність роботи і бездушне ставлення до задоволення культурно-побутових потреб робітників Черевка В. П. від обов'язків керуючого відділенням звільнено.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Піднімайтесь, будемо приймати будинок.

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

ТЕЛЕФОН НЕ ВИНЕН

«Дорогий Перче! Торік ми телефонізували свій колгосп, після чого передали всю телефонну мережу районному вузлу зв'язку. Відтоді телефони у нас перестали діяти. Що з ними не роби — мовчать...»

(З листа Л. Івахнюка — голови колгоспу ім. Енгельса Олександрійського району Кіровоградської області).

Як часто ми буваємо несправедливими по відношенню до ні в чому не винних речей!

Я сам, пам'ятаю, одного разу ледь не потрощив на дрібні цурпалки нове, щойно придбане модерне крісло, яке ніяк не хотіло стояти рівно, а все хилилося на лівий бік. Хилилося, звісно, не на сорок-п'ятдесят градусів, та все ж цілком досить для того, щоб почувати себе в ньому, наче в каюті теплохода, котрий накренився на один борт і чомусь вирішив не відкренюватися назад.

Спершу я думав, що в кімнаті нерівна підлога. Перевірив найретельнішим чином кожну паркетину і зрозумів, що помилявся. Тоді зміряв довжину ніжок крісла й переконався у їхній цілковитій однаковості. Відхилень від вертикалі теж ніби не виявив. І все ж варто було тільки сісти у крісло, як воно тут же перехилювалося наліво. Я сідав і так, і сяк, навіть підбирав під себе ноги — ніщо не допомагало. Крісло вперто не хотіло стояти рівно.

І тоді я почав бити його. Й, мабуть, кажу ж, розтрощив би, якби жінка не відтягнула мене від нього.

Дещо подібне відбувається ось уже цілий рік у колгоспі імені Енгельса. У всіх відділках, на фермах, у кабінетах спеціалістів і керівників колгоспу стоять новенькі блискучі апарати, які, однак, чомусь ніяк не хочуть виконувати своїх безпосередніх обов'язків — зв'язувати між собою як окремих людей, так і цілі колективи.

Знімає чоловік трубку, а в ній — ні гудка, ні бодай хоч якогось писку. Анічогісінько. Тоді чоловік злегка постукує пальцем по важелях. Наслідків — ніяких. Чоловік стукає сильніше. Ще сильніше. Потім щосили грюкає трубкою об ті ж таки важелі і в нестямі завдає нещасному апаратові коротких і злих ударів справа та зліва-...

А у Вінниці нещодавно ледве не вийшов із творчої колії весь колектив обласного радіо. Причиною цього стала службова телеграма з Києва, котру одного чудового ранку доставили з місцевого поштамту. Телеграма № 613/216 сповіщала:

«ТЕХКОЛЬ 16/2 ПРИЄМОЧОО /0005/0/0 ПЕРЕДАЧАОЧОО /0005 0005/0/0 ОД КУЛАЙ».

Над розгадкою таємничого повідомлення два дні билися всі працівники радіо. Після того, як вони опинилися на грані нервового виснаження, керівництво створило спеціальну групу з найвитриваліших кореспондентів, яким відвели окреме приміщення і доручили розшифрувати телеграму.

Вже на третій день зі спецкімнати почулися глухі удари.

Коли туди вбігли налякані співробітники, вони побачили, що загадкову телеграму пришпилено до стіни, а найвитриваліші співробітники, зціпивши зуби, метають у неї прес-пап'є...

Я довго думав, чим пояснити подібні емоційні вибухи, і нарешті зрозумів. Уся справа в тім, що ми інколи надто вузько мислимо. Зіткнувшись із чиїмось явним браком, переносимо гнів на самий предмет браку, забуваючи, що він виник не сам по собі, що до нього доклав свою холодну руку бездушний та байдужий бракороб.

Це він скособочив моє нове крісло. Це він плює на те, діє чи не діє телефонна мережа (хоча, до речі, Олександрійський районний вузол зв'язку, котрим керує М. С. Савченко, щомісяця стягує з колгоспу понад 250 карбованців абонементної плати). Це він полінувався перевірити зміст одержаної телеграми й наклеїв на бланк стрічку з явною нісенітницею. Йому взагалі на все плювати і все йому глибоко байдуже. Крім, звичайно, своєї, рідної шкури і своїх власних інтересів.

І яку б посаду він не займав, шкоду завдає велику.

Тож давайте, товариші, рішуче викривати байдужість, витягати байдужих на широкий огляд і загальний осуд громадськості.

А телефон що ж? Сам по собі телефон не винен...

В. ЧЕПІГА.

Дали перцю!

Звісно, який завжди великий попит на кавуни. Це врахували зайшлі ділки на чолі з Гаєм, які об'явилися в колгоспі «Зорі Кремля» Новоодеського району Миколаївської області. Вдаривши по руках з головою колгоспу Веремієнком, Гай взявся за вирощування, а потім і за реалізацію кавунчиків. Виторгувані гроші густо осідали в кишенях приїжджих любителів баштанних культур. Всього вони присвоїли близько 45 тисяч крб.

Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції заступник прокурора області тов. Жуматій, факти підтвердились. Проти хапуг порушено кримінальну справу.

Веремієнка з посади голови колгоспу знято. Звільнено з посади також заступника голови колгоспу Кравченка.

Мал. В. ШИРЯЄВА

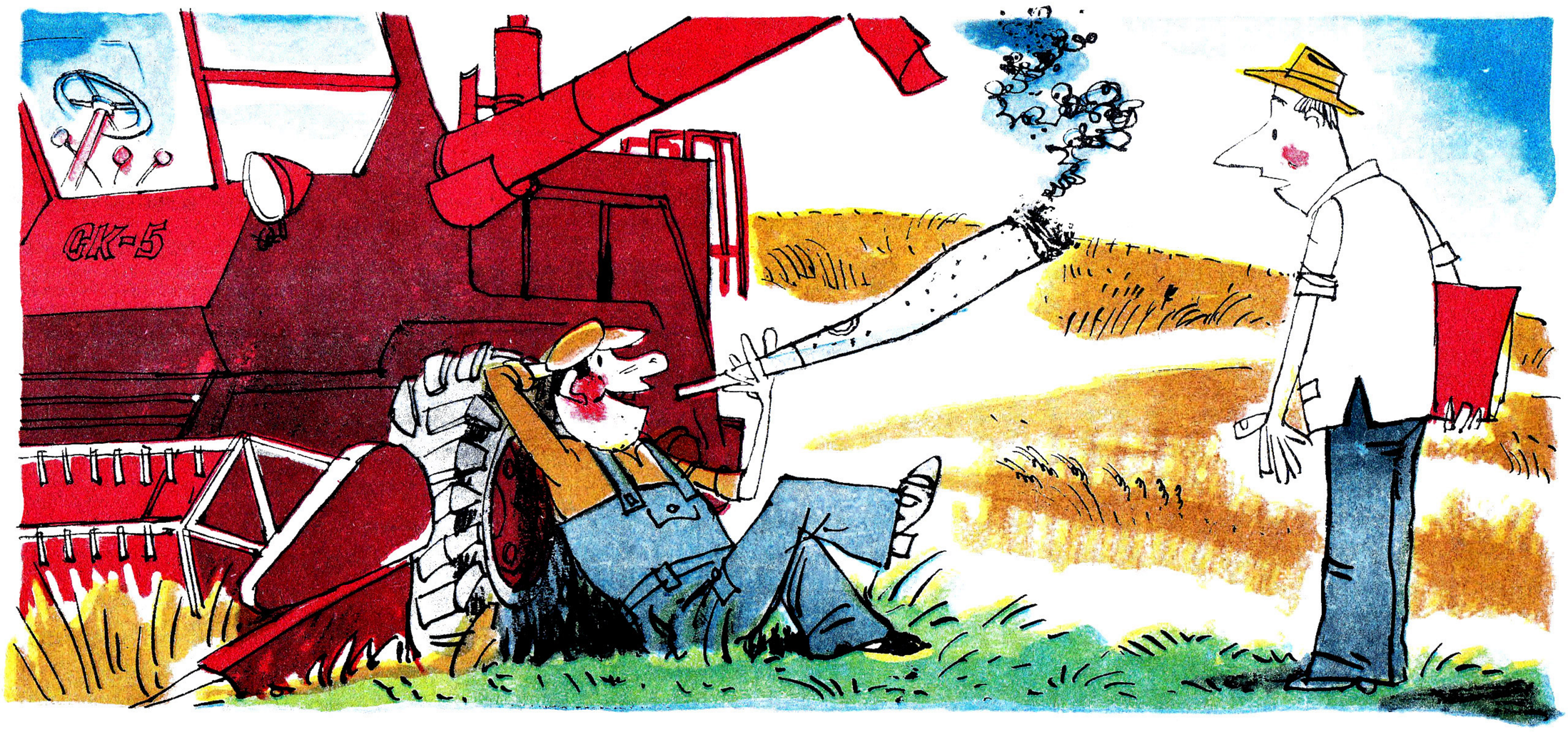

— Ти тільки те й робиш, що перекурюєш.
— Та що ви, це лише друга цигарка за цілий день.

Дали перцю!

Майже ніякої уваги навчально - виховному процесові не приділяв директор Ягодівської восьмирічної школи Рогатинського району Івано-Франківської області І. Ф. Побережник. Його більше цікавили всілякі фінансові операції, від яких хоч щось капало на власну руку.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Завідуючий обласним відділом народної освіти тов. Гузійчук повідомив, що факти підтвердились.

За порушення фінансової і трудової дисципліни, занедбання контролю за навчально-виховною роботою Побережника з посади директора школи звільнено. На нього також накладено партійне стягнення.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А тут кожен бажаючий може сфотографуватися на пам'ять із керівництвом свого заводу...

Пароль під ляду

Даремно говорять, що в людського терпіння немає меж. Вони є. Можна навести дуже цікаві способи, як можна вплинути на нього, щоб примусити лопнути.

Про один із них я довідався після зустрічі зі львівським громадянином, котрий назвав себе книголюбом. Він був багатослівний, як рецензенти малих книжечок, а тому передам лише суть: продавці книжкових магазинів не хочуть... продавати книг і тим самим доводять покупців до того, що в них уривається терпець і вони буквально доходять до відчаю.

Ви повірили б цьому? Сподіваюсь, не всі. Це все одно, що повідомити: водії автомашин нехтують бензином. Пасажирами — буває, а щоб пальним?! Отож, спільно з держторгінспекцією я вирішив перевірити свідчення книголюба.

Ми мали про що поміркувати вже у першому з магазинів — № 28, яким завідує М. С. Бобеляк. Почалося з того, що нам не дали повної здачі за куплені якісь дрібнички, і довелося з'ясовувати стосунки. Після цього, як пояснила завідуюча Марія Семенівна, продавець «з нервів» поховала «під ляду» (загальновживано — «під прилавок») літературу, яка користується підвищеним попитом. Йдеться, зокрема, про чотири примірники «Колючого дива», двадцять — «Для тих, хто любить в'язати» і т. ін. А ще пізніше завмаг роз'яснила, що підлядні книги не йдуть у продаж з вказівки директора облкниготоргу О. А. Мартиненка. Буцімто Олександр Антонович наказав тримати ці книжки для трудівників якоїсь вельми поважної установи. Між іншим, вдалося вияснити, що працюють у ній в основному чоловіки, які ні колючими дивами — себто кактусами, ні тим паче в'язальними вправами не займаються.

Цікаво, що на вельми поважні установи посилались не тільки в цій крамниці. Назви їх, на думку продавців і завмагів, як пароль Алладіна, мусили б берегти від неприємностей і закривати від стороннього ока сутінкові підлядні полиці. В одному з магазинів назва такої установи оберігала навіть стоси паперових серветок.

Метод пароля в системі Львівського облкниготоргу має ряд смислових відгалужень. У магазині № 15, наприклад, виявлено в сховках 138 книжок, яких да-авно не було на прилавку, та чи й взагалі були? Крім того, там зберігалось чимало художніх альбомів. Так от, щоб виправдати порушення правил торгівлі, завідуюча магазином

І. М. Скицька мило повідомила, що «кожного місяця бере книги особисто для себе, але трапляється й так, що грошей бракує, отож доводиться відкладати книги, які сподобались, до чергової можливості їх купити...»

Надто велика цитата, а пояснення зводиться до того, що дефіцитні книжки лежать місяцями. До речі, тут теж були, але вже на інший пароль, відомі нам «Колюче диво» (156 примірників) і сотня книжок з проблем в'язання, затримані з вказівки директора облкниготоргу. Просто незрозуміло, чи Олександр Антонович має якісь особисті міркування щодо шкідливості цих книжок для широкого загалу і боїться за наслідки, чи, може, колючі дивоглядя мають для нього якийсь інший підтекст, але всюди під різними приводами він заборонив продавати книжку.

Повертаючись до методів І. М. Скицької, треба сказати, що вони набувають активного поширення. Ховають «для себе» сотні книжок і в інших магазинах — зокрема, в сімнадцятому, двадцять п'ятому, двадцять сьомому. Останній відзначається ще й неправомірним складанням подарункових комплектів і... грубістю обслуговування. Потрібних книг у ньому не придбаєш, бо тут не хочуть їх продавати, зате можеш на свою адресу почути, як мовлять у Причорномор'ї, пару теплих слів, од яких хочеться кинути об землю капелюха. Цього року в книзі скарг і пропозицій магазину № 27 записано чимало невтішних слів про грубість, але завідуюча Л. Ф. Бабаєва ніяк не збереться з силами прореагувати на них.

Як уже було сказано вище, система приховування книжок від прилюдного продажу набула досить-таки широкого розвитку. Принаймні, встановлено, що не менше третини магазинів мають підлядну літературу. Дізнавшись (а хіба треба від когось дізнаватись?) про такі неподобства, директор облкниготоргу тов. Мартиненко високо підніс брову. «Нічого невідповідного правилам торгівлі в цьому немає», — сказав він і одразу ж наказав надрукувати довжелезний список магазинів, яким нібито наказано (невідомо лише, ким) обслуговувати різні громадські заходи і які, отож, буцімто мають право приховувати книги. Наскільки серйозно можна сприймати цей список, свідчить хоча б те, що до нього потрапив навіть букіністичний магазин.

А честь мундира треба, мабуть, не так берегти. Либонь, слід просто навести у книжковій торговельній мережі елементарний порядок. Щоб книголюб купував літературу не в брамного жевжика-спекулянта, переплачуючи в кілька разів, а у магазині, який має таку світлу назву — «Книга».

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

В ЗООПАРКУ

ЖАРТ

Відганяє дітлахів
Сторож дід Онисько:
— Обережно, це ж вам лев —
Не підходьте близько.
Відступив Тимко на крок,
Глянув на старого:
— Та не бійтесь, я йому
Не зроблю лихого.

Григорій СОЛОНЕЦЬ.

с. Бодаква
Лохвицького району
на Полтавщині.

ЙОГ

Кіндрата стали йогом звать,
Бо, як стеріг пшеницю,
Навчився стоячи він спать,
Зіпершись на рушницю.

Станіслав ЖУКОВСЬКИЙ.

ТИЖДЕНЬ

ГУМОРЕСКА

Моє життя схоже на суцільну трагедію.

У понеділок зранку було погано бабусі, і я не міг залишити її саму — відпоював ліками.

У вівторок прорвало водопровідний кран, і мені не бракувало клопотів, поки слюсар, якого я викликав, врешті з'явився і щось зробив.

У середу — це ж треба! — не менш як півгодини стовбичив у ліфті, який зненацька зіпсувався і зависнув між поверхами.

У четвер... Стривайте, що ж у четвер? Ах, так — у четвер я підвернув на вулиці ногу. Було дуже боляче. Перехожі дивилися на мене зі сльозами на очах. Якась жінка допомогла перейти вулицю, а незнайомий дідусь подарував мені свою палицю, щоб я хоч сяк-так міг пересуватися.

У п'ятницю — тобто позавчора — на тролейбус, у якому я їхав, наскочив грузовик, і, отже, сталася аварійна ситуація. Добре, що все минулося, ніхто серйозно не постраждав, а могло ж статися гірше.

І отак — тиждень за тижнем. Кажу ж — моє життя схоже на суцільну трагедію.

Хоча... Сьогодні — субота. По суботах і неділях у мене все гаразд. Нікому не треба пояснювати, чому я знову запізнився на роботу.

Борис ВОВК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

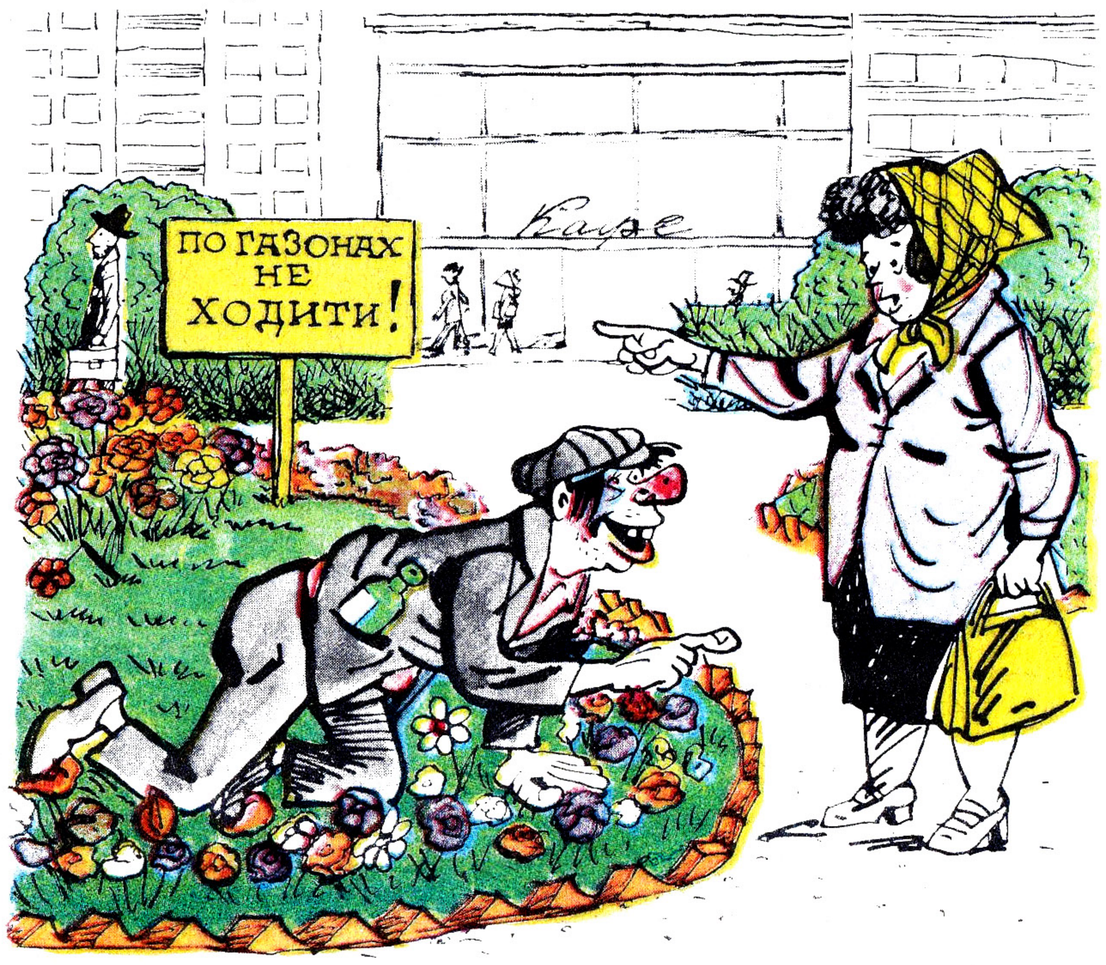

— Ти що ж, дорогенький, не бачиш, що тут написано?
— А я, тітонько, не ходжу... я рачкую.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Скажіть, хто тут у вас відає запчастинами до сільгосптехніки?

ЛІНІЯ-РІ...

ГУМОРЕСКА

Іполит Мисочка і Казимир Ложечка сидять край столу, неквапно розмовляють.

У сулії синіє перед ними недопита горілка, в полив'яній мисці стоїть квашена капуста з надкушеним огірком, на голих дошках столу лежать шматки хліба, шкаралупи з випитих яєць, шматочок сала.

— Дивна, скажу тобі, Казимире, у горілці сила є, — веде мову Мисочка. — Ось мене, як угріюсь на печі, важко чим підважити, щоб ото додолу зліз, а побачу її, кляту, наче чорти скинуть.

— Правда твоя, куме, істинна, — погоджується приятель. — У ній якась нечиста сила є. Іншим разом ходиш, нудишся, місця собі не знаходиш, а перехилиш чарчину-другу, то немов крила в тебе за плечима виростають, і летиш, летиш...

— І ніколи не повірю, що горілка здоров'ю шкодить, — втупивши посоловілі очі в Казимирові вуса, на яких, приліпившись, кумедно гойдаються капустяні лусочки, — каже Мисочка. — Вигадки, плітки!

— Брехня, куме, про-про-ганда.

— Пам'ятаєш Нечипора Голесу?

— Я-як не пам'ятати. Він мені, диявол, якось під п'яну руку кутнього зуба вибив і праве ребро поламав. Два місяці на розтяжках у лікарні висів.

— О-о-о, силищу чоловік мав. Було, як заб'ємось на четвертину об заклад — грузовика самотужки піднімав. Аби не трапився заворот кишок, і досі б жив.

— Жив би, нехай йому земля пухом, — тремтливою рукою наповнюючи склянки, шкодує Ложечка.

— А Жухала Кузьму знав?

— Та хто ж його не знав.

— Ось тобі ще один живий свідок: пив тую горілку, як воду, а здоров'я яке мав?! У студеній ковбані переночує і не чхне. Якби не запалення легенів, то й сьогодні отут би між нами сидів.

— Що там казати, — підсовує Казимир склянки — собі й приятелеві. — От і знову ж — Гнат Дерюга. П'ять гранчаків, було, перехилить, і ніякого примітку, хіба що почервоніє. Коби не виразка шлунка, то й донині б насолоджувався життям.

— Теж Тихона Коверду візьми. Дуги гнув, голоблю на колінах, як тріску, ламав. Печінка гемонська дочасно у могилу звела.

— А Семен Лобода, а Марко Загата, а Степан Горіх? О-о-о, лицарі були!..

— Були, куме, хай царствують...

Приятелі підняли склянки, цокнулися. Іполит звів важкі запалені повіки, гірко осміхнувся:

— Казав мені лікар — не пий, бо помреш. Як ти гадаєш — ляка?

— А ти й повірив?! У них така служба. Мене вже тричі попереджував. Та й живий.

— Ну, будьмо!

— На здоровля!

Іполит помаленьку, немов з відразою, цідив жагучу рідину із склянки. Казимир одним рухом перевернув її догори, прицмокнув, підхопив язиком із вусів капустяні лусочки...

Поховали їх на другий день без почестей і особливого жалю.

А були ж лицарі...

Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни
Сумської області.

Не може бути

Чергова нарада затримала до вечора у райцентрі Єланці п'ятьох голів колгоспів: Тимофія Івановича Базовкіна з «Авангарду», Анатолія Михайловича Лисенка з «Дружби», Василя Зіновійовича Трембача з «Нового життя», Олексія Володимировича Шеларя з «Прогресу» і Віктора Максимовича Колота з колгоспу імені 40-річчя Жовтня. Хоч декому з них рукою подати було до рідного господарства, проте всі одностайно вирішили: заночуємо в готелі, обговоримо наболілі питання, а рано-вранці з головою поринемо в роботу.

Уже начебто і питання всі обговорили, навіть і ненаболілі зачепили, а сон не брав, і до півночі було ще далеко. І тоді буцімто Олексій Володимирович Шелар з «Прогресу» запропонував:

— Давайте зробимо, як у казці: розповідатимемо бувальщини. Хто з присутніх першим вигукне «Та не може такого бути!» або щось в цьому плані, той і програв. Згода?

— Згода, — пожвавішали голови, на яких почала насідати нудьга. — Ти й починай.

Олексій Володимирович на хвильку замислився.

— Є у моєму колгоспі корова, — серйозно мовив він, — їсть за двох, п'є за трьох, а доїться за чверть ферми. Ото мене як притисне з планом, негайно велю дати їй кормів за шістьох, води за дев'ятьох, і, вірите, бідонів на молоко не вистачає...

— Віримо, віримо, — одностайно загули присутні, — у наш час селекційна наука набула такого розвитку, що навіть іще продуктивніші корови можуть бути.

— І не тільки корови, а й свиноматки, — додав Василь Зіновійович Трембач з «Нового життя». — У мене є одна така: як опороситься — два свинарники молодняком заповнюємо. Оце звечора заженемо, дамо їсти, а на ранок вони вже такі, що на м'ясокомбінат можна везти.

— А в мене є спеціальний сорт кукурудзи для твоєї свиноматки, — і собі похвалився Віктор Максимович Колот з колгоспу імені 40-річчя Жовтня. — Уранці посієш, а надвечір можна вже качани ламати.

Отак напружували вони свою фантазію, але без успіху, аж поки черга не дійшла до Тимофія Івановича Базовкіна з «Авангарду».

— А в мене у господарстві є нафтобаза для дизельного пального і бензину. Встановлено заправочні колонки. Є два автозаправники, що обслуговують техніку в полі. Запроваджено внутріколгоспні талони на пальне. Кожен механізатор чи водій одержує певну кількість їх на місяць і ними ж розраховується, заправляючи трактор чи машину. Не пропадає даремно жодна крапля.

— Може, скажеш, що й на кожного тракториста і шофера облік завели? — недовірливо запитав хтось.

— Аякже, на кожного. Тому, хто зекономив, доплачуємо, а з того, хто перевитратив, вираховуємо.

Слухачі недовірливо зашепотіли.

— Що — і економія є?

— Є. Торік 726 центнерів зекономили.

Олексій Володимирович Шелар з «Прогресу» схопив зі столу свій капелюх і вдарив ним об підлогу.

— Згоден — програв! Але це — фантастика. Такого не може бути!

— А таки не може! — приєднав і свій капелюх Віктор Максимович Колот з колгоспу імені 40-річчя Жовтня.

Наступної миті на підлозі появилося ще два головних убори.

...Отаку розповіли мені історію. Я не дуже допитувався, чи справді це було, чи люди вигадали. Навіть якщо і вигадали, то гріх на душу взяли невеликий. Бо фактична, так би мовити, основа історії сумнівів не викликає. Я на власні очі бачив зразкове автогосподарство колгоспу «Авангард» і повну йому протилежність у колгоспах «Нове життя», «Дружба», «Прогрес», імені 40-річчя Жовтня. Тут пальне заливають відрами, беруть його нерідко, хто коли хоче, навколо ємкостей непролазна багнюка, щедро насичена бензином, дизельним пальним, мастилом. А ще, зверніть увагу, на заправочних майданчиках колгоспів масово юрмляться місцеві власники мотоциклів і легкових автомашин. З одного боку, їх можна зрозуміти: їздити хочеться, а ні в Єланці, ні в сусідніх райцентрах Братському і Арбузинці досі не відкрито державних автозаправочних станцій. До найближчих із них — у Вознесенську і Новому Бузі — кілька десятків кілометрів. Зате до колгоспної заправочної палицею можна докинути.

А з другого, колгоспне є колгоспне, а своє — своїм. Хочеш їздити — плати за бензин. Проте платять не всі. Точніше, майже ніхто не платить.

— Стривайте, стривайте, — скаже допитливий читач, — але ж у кожному колгоспі нині госпрозрахунок. А основа госпрозрахунку — суворий облік. Куди ж дивляться бухгалтери, економісти та різні спеціалісти? І як вони зводять кінці з кінцями, підсумовуючи результати роботи машинно-тракторного парку?

Чого не знаю, того не знаю. Може, на стелю дивляться, може, за вікно, а може, й собі під ноги. Красну цифру для звіту скрізь можна знайти.

Одержує, приміром, начальник райсільгоспуправління В. М. Баран такий звіт із колгоспу «Прогрес» і розчулено вигукує:

— Молодчага цей Шелар! Уклався в норми витрат пального. Вміє зацікавити людей у бережливому ставленні до нього.

А між тим, у господарстві, очолюваному Олексієм Володимировичем Шеларем, бережливим ставленням до пального і не пахне. Більше того, його і не намагаються прищепити механізаторам. Щоб не мати зайвої мороки з обліком, тов. Шелар прийняв соломонове рішення: за економію пального нічого не нараховувати, зате й за перевитрату нічого не стягувати. Чи треба доводити, що така система — лахва для нехлюїв?

Методу Олексія Володимировича перейняв Віктор Максимович Колот з колгоспу імені 40-річчя Жовтня. І не тільки перейняв, а й розвинув далі. Трактористи з механізованого загону № 1 сказали мені:

— Будемо самокритичними: нас тут восьмеро і всі різні. Один гробить машину, а в другого вона — як лялечка. На одного запчастин не настачишся, а в другого — сотні карбованців економії на ремонтах. Проте в кінці року і одному, й другому однакова дяка — дуля з маком.

Якби ж то тільки названими колгоспами справа обмежувалася. Так ні, подібна практика міцно прижилася в багатьох господарствах району. І так уже до неї звикли, що, почувши про нераціональне використання пального, ніхто й не вигукує:

— Та не може такого бути!

В. БОНДАРЕНКО.
спец. кор. Перця.

Миколаївська область.

КРИК МОДИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я вимагаю книгу скарг!..

Жменька колючок

● *Вже й ліс зрубали, а тріски все летять.*

● *Чим далі в ліс, тим більше склотари.*

● *Невизнаний дурень.*

● *Одна голова добре, дві — співавторство.*

● *Вирив яму для ближнього, а той використав її під фундамент для власного пам'ятника.*

● *Чи тече вода під наріжний камінь?*

● *І молочні зуби, і зуби мудрості прорізуються однаково боляче.*

● *У брехні короткі ноги, але довгі руки.*

● *Урбанізація: все життя прожив у хаті скраю, а тепер йому заздрять — квартира майже в центрі!..*

● *А скільки коштує виїдене яйце?*

● *Знову Ньютонів на яблука послали!*

● *Хто напише мемуари про Кощія Безсмертного?*

Юрій МЕЗЕНКО.

м. Київ.

Народні усмішки

РУХ

— Чогось ти дуже багато їздиш на своїй автомашині.

— Що зробиш! Лікар прописав мені багато рухатись.

ЩОБ ПЕРЕКОНАТИСЯ

— Петре, а чому ви завжди проводжаєте гостей аж за поріг?

— Щоб переконатися, що вони справді пішли.

Надіслала Л. ВЕЛИЧИНСЬКА.
м. Шепетівка.

КУДИ ПІДЕТЕ?..

Заходить циган до хазяїна в хату, а господиня пече пироги.

— О, поласуємо зараз свіжими пирогами! — промовив циган.

— Поласуємо, та не всі, — відповів хазяїн.

— А ви хіба кудись підете? — запитав циган.

Надіслав М. І. СКОТНИК.

с. Слов'ятин
Бережанського району
Тернопільської області.

ВІТАННЯ

— Носильники! — гукнув на весь перон Степан Косиця, виходячи з вагона поїзда.

Підбігло кілька чоловік.

— Носильники! — не звертаючи на них уваги, знову гукнув Косиця.

Гадаючи, що в нього багато речей, підбігли всі носильники. Косиця глянув на них, підняв руку і махе:

— Привіт носильникам Одеси від носильників Роздільної!

Надіслав В. І. БРОВИНСЬКИЙ.

с. П'ятківка
Вінницької області.

А ХІБА ЩО?

Зустрілися двоє мисливців.

— Слухай! А де ж твоя рушниця?

— Навіщо вона мені? Я все одно стріляти не вмію.

— Чого ж тоді йдеш на полювання?

— Хіба всі повертаються звідти із здобиччю?

Надіслав Д. М. МЕДВЕЦЬКИЙ.

м. Одеса.

ДОПОМАГАЮ БАТЬКОВІ

— Що ти, Грицю, робиш? — запитав сусіда, дивлячись, як той, зігнувшись, поніс клунок з батьківського двору.

— Допомагаю батькові, — відповів Гриць. — Він свиню зарізав, а я хоч сало та м'ясо перенесу додому.

Надіслав П. Г. ГОЛОДНИЙ.

Макіївка
Донецької області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Нерівномірний розвиток.

ЛІТНІ РАДОЩІ І КЛОПОТИ

Мал. Й. КОГАНА

Помилки молодості.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

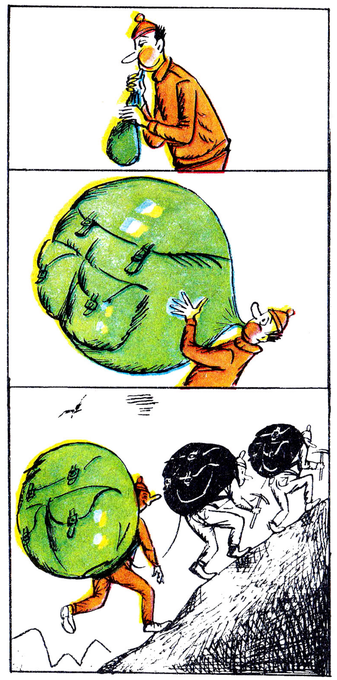

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

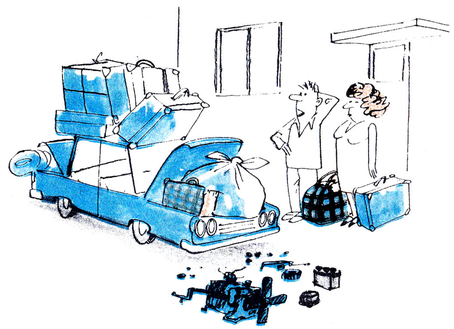

— А куди ж нам покласти ще ось ці два чемодани?

Мал. В. ШИРЯЄВА

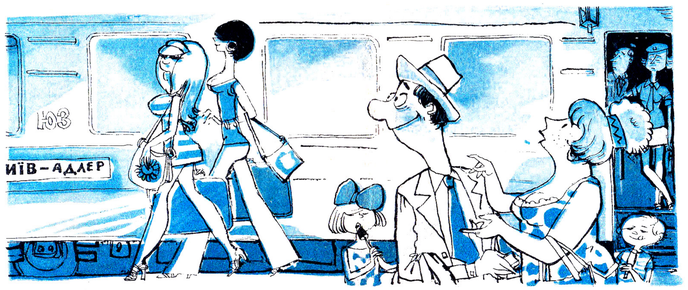

— І на курорті, Петю, пам'ятай про свій плеврит, гастрит, серцеву недостатність, про дітей і про своє службове становище!..

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

На засіданні обласного літоб'єднання обговорювався рукопис молодого прозаїка. Крім членів літературного об'єднання, були присутні кілька письменників-професіоналів. Після того, як початківець розповів свою біографію, головуючий надав слово письменникові А.

Письменник А. Незважаючи на завантаженість — кінчаю зараз роман-епопею про відгодівельні пункти великої рогатої худоби, — я все ж викроїв час і ознайомився з рукописом. Зізнаюся, спершу був подумав: «Початківець — що тут цікавого?» І — помилився. З радістю констатую, що твір чудесний. А які характери, типи які!.. Я, правда, не встиг прочитати другої частини, але це не має значення. Мені здається, що вона й не потрібна. Все кінчається в першій частині. А із другої, на мою думку, можна зробити оповідання або й повість... Пригадую, аналогічна ситуація в мене виникла, коли написав роман «Підземні соколи». Критика, правда, не зрозуміла ідеї твору й обрушилась на мене... Та не в тім справа. Отже — про першу частину. Мені здається, що автор цілком вірно зробить, коли обрубає фінал тій першої частини: не варто розжовувать, хай читачі самі догадуються про долю героїв, хай будують свої гіпотези, треба довіряти сьогоднішньому інтелектуальному читачеві, а не вести його за ручку, наче дитину в дитячий садочок... На закінчення скажу: я — за те, щоб рекомендувати книжку до видання.

(Автор обговорюваного твору і кілька членів літоб'єднання намагаються щось сказати, але головуючий рухом долоні зупиняє їх: «Ви, товариші, потім, потім, хай скажуть старші».

Письменник Б. Я з місця, товариші, бо говорити тут багато не варто. Вірніше, ні про що говорити. Книга не вийшла. Сирий, незрілий твір. Та його й твором не можна назвати. Автор молодий, хай іще попрацює. Що, йому вже під тридцять? Невелика біда. Коли мені було тридцять, я тільки починав у періодиці друкуватися. А йому — одразу книжку подай... Хай зачекає...

Письменник В. Я теж із місця, товариші. Абсолютно не згоден із глибокошановним товаришем Б. Це — справжній твір, його треба негайно видавати. А автора — до Спілки письменників. Що, його справу ще обласна комісія не розглядала? Неподобство, затискують таланти, отаке ставлення до молодих!... Що-що, у мене його справи, і я повинен був ще на минулому засіданні комісії доповідати?... Гм-гм... Пардон... Це через прокляту діафрагму... Та ні, не мою (показує на груди), а ту, що в «Жигулях» — діафрагма бензонасоса. Забарахлила, то я мотався-діставав... Пардон, пардон...

Літератор із Києва (він прибув до цього міста виступати в робітничих гуртожитках від бюро пропаганди і на обговорення потрапив випадково). Книга, друзі, талановита. Мені, правда, щойно дали її, і я устиг лише пробігти окремі глави очима, але й цього досить, щоб визначити: маємо справу із перспективним автором. Гострий, захоплюючий сюжет — щось у дусі Самбука. Пригадуєте його популярний детектив «Валіза пана Воробкевича»? І тут приблизно така ж динаміка, емоційна напруга, тільки не в детективному плані, а в морально-етичному. А яка мова, стилістика, яке змалювання природи! Ось послухайте: «Пряжило на дощ. Чорно-сизі хмари важко налягали на землю; здавалося, ще трохи, й вони своїми грудьми черкнуться об верхівки-списи тополь, і викрешеться вогонь, і спалахнуть блискавки, і гримне тисячоголосий грім!..» Ви знаєте, здорово, прямо за душу бере (витирає сльозу). Це — щось від Коцюбинського. Не плагіат, звичайно, а вплив. По-своєму, по-сучасному інтерпретоване надбання класики. Колоритні дійові особи. Надто запам'ятовується Ярема із колгоспної самодіяльності. Це, прямо скажем, авторова знахідка. Вилитий Хома Хаєцький Олеся Гончара. Звичайно, осучаснений, так би мовити, модернізований Хома. Ох і дотепник, ох і штукар! (сміється, аж сльози витирає від реготу). Молодець автор. Дерзайте, дерзайте, мій юний друже. І — до бюро пропаганди художньої літератури. Я порекомендую. Можете виступати з уривками про Хому, чи то пак, про Ярему. Особливо в робітничих гуртожитках — «на ура» приймthemуть...

Автор. Товариші, пробачте, але...

Головуючий (перебиває). Ну, що ж, товариші, можна підбити підсумки. Обговорення пройшло на високому професійному рівні. Радісно було слухати, як глибоко, як принципово розглядали твір початківця старші колеги по перу. Минув той час, коли молодих і талановитих безпідставно ігнорували, затискували. От і сьогодні — ми говоримо авторові: дорогий товаришу Дубенко...

(Автор намагається щось сказати, але головуючий підвищує голос).

...Ідіть, товаришу Дубенко, працюйте на ниві рідної літератури. Після доробки ми ще раз зберемося й поговоримо про ваш рукопис, а там, дасть бог, і рекомендуватимем його до видання. Отож, як сказав наш колега з Києва, дерзайте, товаришу Дубенко....

Автор (несміливо). Вибачте, але я не Дубенко, а Вербенко.

(Німа сцена. Потім загальний шум).

Головуючий (поступово оговтуючись). Справді, товариші, трапилася помилка. Ми, виявляється, обговорювали не рукопис Вербенка «Зорі над Прип'яттю», а Дубенка «Хмари над Версклою». Тільки це, гадаю, не так уже й істотно. Обговорення в нас відбулося. Воно збагатило і нас, і початківців цінними думками й поглядами на проблеми сучасної літератури, а молодому авторові товаришу Дуб... пробачте, Вербенку допомогло прилучитися до великого й святого мистецтва, в яке він зараз має вступити...

(Старші товариші виходять, жваво перемовляючись. Позаду плентаються мовчазні члени літоб'єднання і автор, збагачений на кілька років уперед цінними думками й порадами).

Головуючий (доганяє письменника В.). Слухай, старий, де ти роздобув діафрагму, можеш поділитися секретом? Бо в неділю думаю їхати на риболовлю, а в «Жигулях» щось бензонасос забарахлив...

Євген НАУМОВ.

ДЕРЗАЙТЕ, КОЛЕГИ!

«Друзі торговельники! Вирішив оце через наш шановний журнал «Перець» поділитися з вами досвідом роботи. Бо добре знаю, що не всі ви ще виконуєте плани товарообороту, а це відбивається і на вашому авторитеті, і, природно, на преміальних. Отим невиконанням плану грішив і я, голова Ставищенського районного споживчого товариства, що на Київщині. Грішив, а тепер ні. План є. Преміальні — також.

Добився я цього, правда, не стільки впровадженням тих нових, прогресивних форм торгівлі, котрі затверджені й рекомендовані Укоопспілкою та Міністерством торгівлі УРСР, скільки власними оригінальними методами, за принципом: «Для виконання плану всі засоби добрі». Скажу, правда, відразу: такий метод, як торгівля з навантаженням, ми давно вже відкинули. То — архаїзм! Покупець нині грамотний. Пише всюди, авторитет твій паплюжить. Тому ми пішли іншою стежкою. В рахунок лютого торгуємо першого березня, в рахунок березня — першого квітня... Якщо й тут тріщить план, тоді — окрема розмова з продавцями. Наприклад:

— Голубонько, звільню, вижену з роботи. Неси з дому гроші, позичай. План буде, а потім на себе торгуватимеш.

І результат — ось він: не встиг до кабінету дійти, а тут тобі й план є.

Не гребуємо й випробуваними, безвідмовними засобами. Наприклад, у Сніжківський промтоварний магазин під маркою супроводжуючих товарів систематично підкидали винно-горілчані вироби, яких за два роки магазин реалізував на 18 тисяч карбованців. На виконання плану це впливало вельми і вельми благотворно.

Дорогі друзі, ви, мабуть, вивчаєте попит покупців. Скажу відверто — даремно цим займатися. І так відомо, що найбільший попит — на дефіцитні промислові товари. Давай килими, чобітки та ще з натуральним хутром всередині, костюми — шерстяні, кримпленові... А всього цього не настачиш на всіх. Тому дефіцитні товари у нас під суворим контролем. Не продавець їх продає. Його роботу ми значно полегшили. Він — лише видає.

І в цьому немала заслуга мого директора коопунівермагу Галини Сергіївни Ткачук. Керівник досвідчений, а головне — творчий. Вона і є тим єдиним продавцем товарів підвищеного попиту. Самодіяльності рядових продавців у нас немає. Наприклад, зайде покупець, спитає про дефіцитну річ, а йому візьмуть і шепнуть:

— Зайдіть до Галини Сергіївни або до Леоніда Михайловича (цебто до мене).

А по дорозі покупець в думці прикине — чи, бува, колись не завинив перед нами. Чи не лихословив на торгівлю, чи не писав скарг. Галина Сергіївна також «оцінить» його: хто, де працює, чи варто... Якщо гаразд — записку в руки: «Дівчата! Відпустіть...» У неї досвід, тому і диференційований підхід: кому записку, кому й сама винесе, а якщо треба, то й додому занесе. Якщо ж є сумнів — до мене відішле. А я вже вмію з ними розмовляти. Згадаю принагідно, що от, мовляв, і прийшла коза до воза, а потім також виведу: «Отпустите ковер за наличный расьщет». Піде покупець, сяє, а я вже знаю: він з усіма, якто мовиться, тельбухами тепер — мій.

Таким методом реалізовуємо килими, одяг, взуття, меблеві гарнітури. Тепер і на книги, особливо передплатні, його поширюємо.

Є і труднощі в нас. Це — кадри. Не рядові — ті мовчать. А спробують, то розмова коротка. А ось, так би мовити, середня ланка — директори роздрібних об'єднань, товарознавці, ревізори, бухгалтери — важкі на підйом. Але й до них у мене свій підхід. Поговорю по душах — і вже на столі заява: «За власним бажанням...» Така доля спіткала вже не одного норовистого. Словом, в роботі з кадрами у нас накопичено неабиякий досвід. Оце нещодавно майстер цеху заготконтори Н. І. Яковіна спробувала критикувати мене на зборах. Через день-два я скоротив її посаду, щоб не дмухала проти вітру. Забігала по різних інстанціях. Вона ж партгрупорг, депутат селищної Ради, ветеран праці — довелось поновити на роботі. Але нічого: поживемо, як кажуть, побачимо...

А ось іще приклад. Іноді мої форми торгівлі не задовольняли директора гастроному П. О. Буланова, який закінчив торговельно-економічний інститут. А в Ставищенському роздрібному об'єднанні директорував М. С. Тупчій, який не має спеціальної освіти. І в його об'єднанні були розтрати, і продавці робили «позики» для плану. Ось я їх і поміняв місцями роботи ще в листопаді. Думав, П. О. Буланов визнає свої помилки. Та він по прокуратурах забігав. Скаржився, що незаконно переведений. А я мовчу. Отримав протест від прокурора району. Мовчу. Чотири місяці бігав мій директор. Нарешті, 24 лютого і обласна прокуратура протестує в облспоживспілку. Облспоживспілка присилає постанову, щоб поновити П. О. Буланова на попередній посаді.

Міркував я, міркував — і надумав: «Зроблю наспіх, як насміх». 15 березня ц. р. видаю розпорядження про поновлення тов. Буланова на посаді директора гастроному. А наступного дня, 16 березня, на зборах уповноважених пайовиків, вирішив затвердити кадри. Виступив і сказав, що тов. Буланов набрид мені, як гіркий хрін, тому пропоную не затверджувати його на посаді директора гастроному. Із 118 присутніх на зборах проголосувало лише 32 (20 — за мою пропозицію, 12 — проти), а інші не підняли рук. А мовчанка — ознака згоди. Усі, значить, за звільнення. Ось і не директор він. Тільки сміху наробив своєю біганиною.

Правда, обласна прокуратура пізніше все-таки поновила тов. Буланова на роботі, але ж уявіть собі, скільки то нервів уся ця петрушка йому, бідолашному, коштувала! А саме цього я, як ви самі розумієте, й прагнув.

Декілька слів про розтрати. У нас їх хоч відбавляй. Лише в минулому році районна прокуратура зареєструвала їх на 21 тисячу карбованців. По кожному випадку суд шле мені окремі ухвали. З вересня минулого року до лютого ц. р. прислали сім ухвал. А скільки нагадувань — з рахунку збився. Я їх не беру до уваги. Складаю під сукно. Знаю добре, що юристам теж план треба виконувати, тому і шлють. А мовчати я вмію. Оце 18 листопада 1976 року надрукував прокурор району М. І. Степаненко в районній газеті статтю «Під ширмою благополуччя», у якій розповів про наші форми торгівлі. А мені це — як горохом об стіну. Мовчу, бо план виконую.

А на прощання, дорогі друзі, скажу вам, як би добре було жити без тих юристів та контролерів, які скрізь совають свого носа і тільки заважають спокійно працювати. Заборонити б їм втручатися в сферу торгівлі, і квит! Отоді б зажили... Чи не порушити б нам із вами таке клопотання перед відповідними органами — як ви думаєте?

Досвідом роботи поділився голова районного споживчого товариства Л. М. Лужецький».

Лист підготували до друку
Д. ГАНЦЯК
та Ю. ОРНАТСЬКИЙ.

Київська область.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

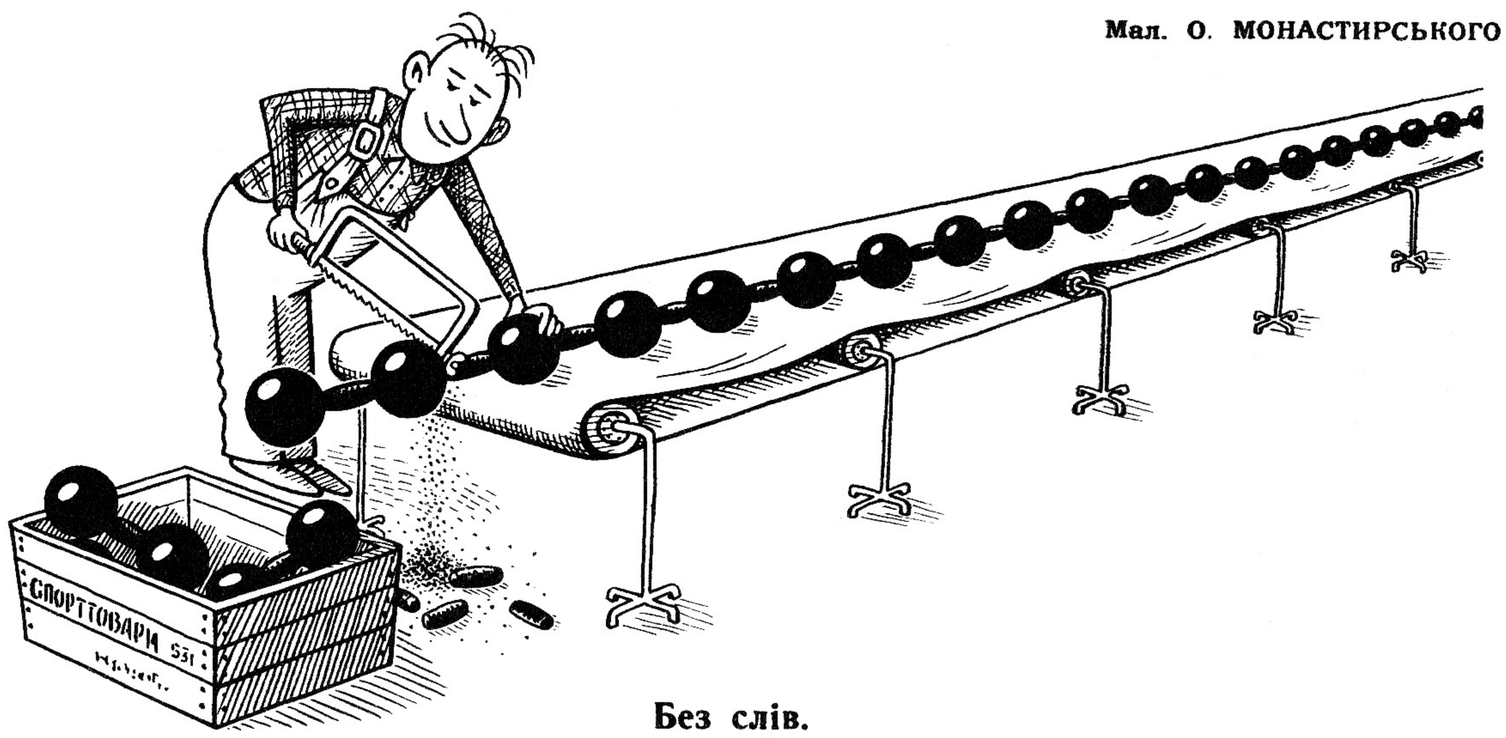

Без слів.

ТИСЯЧА Й ОДНА

БАЙКА

Баран женився... Привів Овечку в хлів.
— Сиди удома, — лагідно звелів, —
А виникне, бува, у чимсь потреба,
Скажи, я забезпечу всім, що треба.
У мене будеш їсти не бур'ян,
Бо я ж таки не рядовий Баран...
Сказав і зник. Помчав скоріш в кошару,
Щоби на пашу повести отару...
І так щодня. Іде Баран в поля,
А половина ніжиться, гуля...
Життя, як кажуть, у Вівці — малина:
Є сіна скирта. Дещо є до сіна.
Минає рік... Чи, може, навіть два...
І ось Вівця (єй-єй, таке бува!)
Злигалася з неробами-козлами,
Гасає з ними балками-ярами,
Влаштовує банкети у хліві,
Не до сім'ї — гуляння в голові.
Лафа Овечці... Баранові ж — муки:
В сім'ї скандали, йдеться до розлуки...
І здався він. Промовив до Вівці:
— Терпіть набридло вибрики оці,
Нам краще розлучитися з тобою...
Вівця тут — бах у стінку головою!
Зубами шерсть скубе з свого хвоста:
— Згубив... Занапастив мої літа,
Але дивись! З роботи полетиш,
Мов корок з пляшки — аж зашелестиш!
Мені, слабкій повірять половині,
З кошари загурчиш к лихій годині.
Баран, сердега, бекнув: — Ну й діла! —
І на прийом подався до Вола.
Повідав про домашню веремію...
А Віл йому: — Ніяк не зрозумію:
В твоїй сім'ї — скандали, сварки, чвари,
І все гаразд іде в твоїй кошарі!
А є ж овечок з тисяча у ній!..
То що, ти ради не даси одній?!

Анатолій ЖИТНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

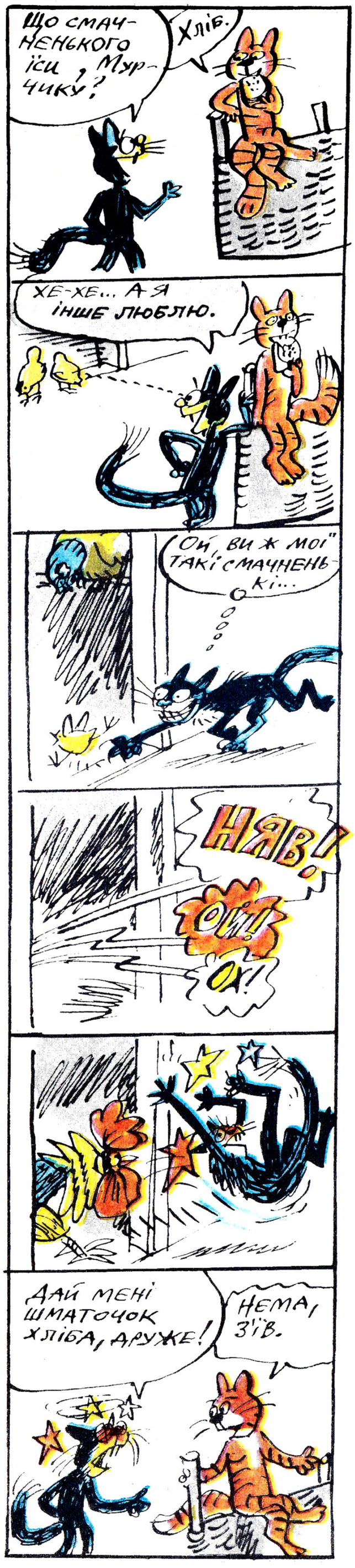

СОРОКА-БІЛОБОКА

Всім сорока стрекотіла,
щоб дістали їй білила.
А з'явилося білило —
узялась вона за діло:
стала боки фарбувати —
й заскакала біля хати.
І скрекоче та сорока:
— Ох, яка я білобока!

МАЛО ПАЛЬЧИКІВ

Вчилась Леся рахувать:
— Раз, два, три, чотири,
п'ять...
— Ну, а далі? — хтось
питає.
— Далі... пальчиків немає.

Володимир КЛЕНЦ.

ГАРНА МОЯ КАЗОЧКА!

Накосила вівця
На леваді сінця
Та й до діток біжить.
Під ногами роса,
Під рукою коса,
А на плечах в'язочка,
Гарна моя казочка?
— Гарна.
— Ти кажеш гарна,
І я кажу гарна.
Накосила вівця
На леваді сінця
Та й до діток біжить.
Під ногами роса,
Під рукою коса,
А на плечах в'язочка.
Гарна моя казочка?
. . . . . .

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

БЕРЕЖЛИВИЙ

В класі — парта,
А на ній:
«Федя, Юра,
Гнат, Корній».
Імена Петько читає,
Сам до себе промовляє:
«Хто посмів, я не збагну,
Парту нищити шкільну?!!
Ні, мені не все одно,
З цим кінчать пора давно!»
Вмить з кишені цвях дістав
І на парті написав:
«БЕРЕЖІТЬ ШКІЛЬНЕ МАЙНО!»

Борис ТРОФИМЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

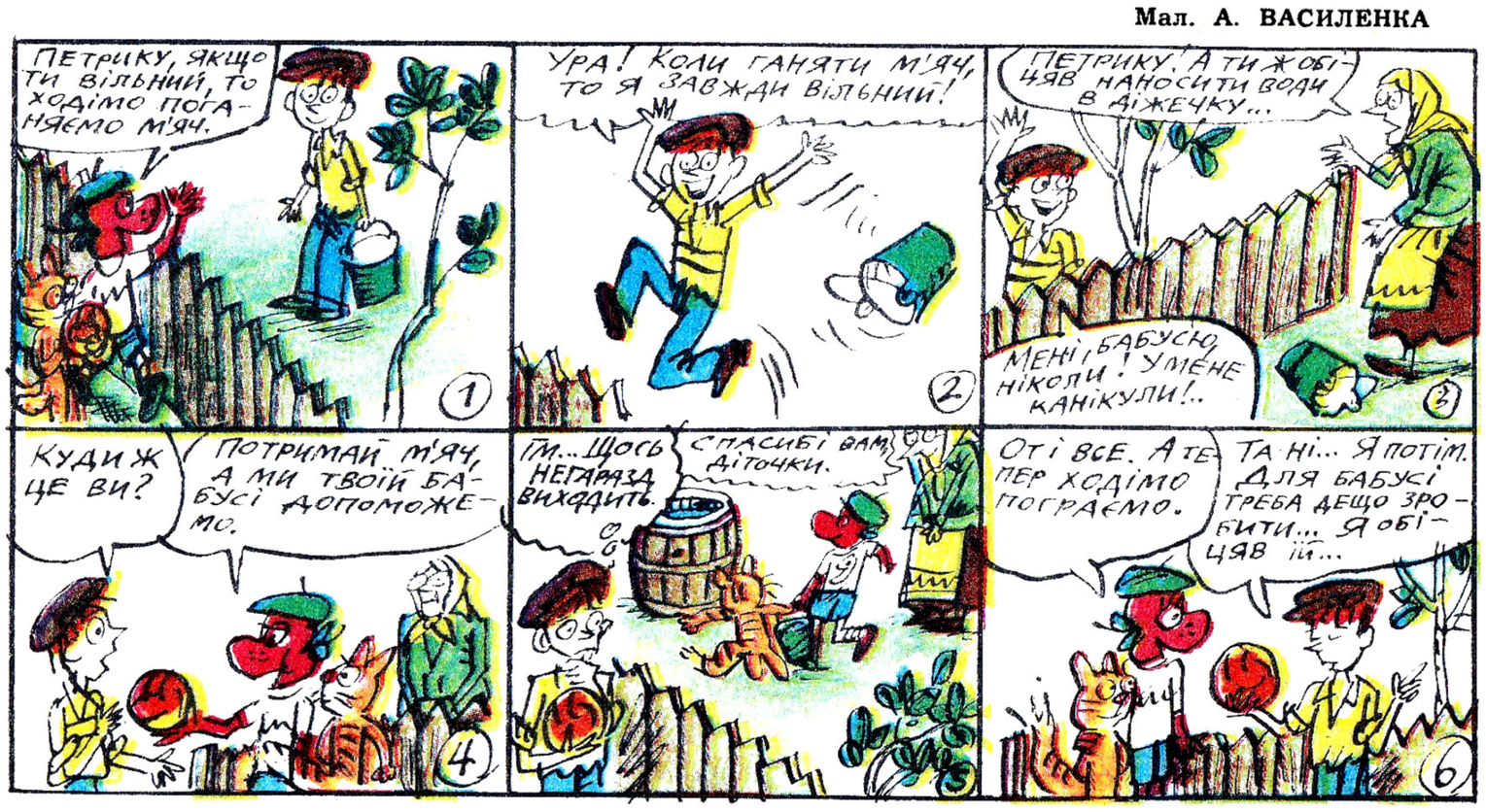

СОЛОНИЙ МЕД

Дідусь обрізував щільники, і хлопці занадилися на пасіку. От він їх і просить, щоб принесли солі. Дав копійок.

— Принесем! — обіцяють вони.— Купимо й принесемо!

Поки дійшли до магазину, захотілося карамелі. Проциндрили копійки, а про сіль забули. А назавтра знов захотілося щільників. Вони до дідуся. Він не питає їх про сіль, частує. Сашко і Юрко облизують пальці й клянуться:

— Ми сіль принесемо!

Так і повелося: дідусь частує їх медом, а вони все обіцяють, що принесуть солі. Обом так сподобалося обіцяти, що

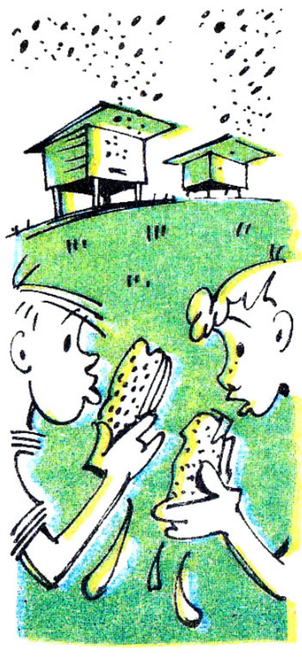

мчать на пасіку чи мчать із неї — криком викрикують свої обіцянки. Дідусь — нічого. Та ось подає якось на тарілочці щільники. Юрко хап рукою — й до рота. Сашко — собі. І тут в обох очі так і полізли на лоба...

— Їжте,— припрошує старий.

А хлопцям в'яже у роті. Не можуть поворухнути язиками. Тоді дідусь і каже:

— Ото капосні бджоли, мабуть, наносили вашої обіцяної солі, і мій мед став солоний. Бач, перестаралися...

А про те, що присолив щільники, мовчить.

Борис ХАРЧУК.

Вісті з того світу

МІЛЬЙОНЕРИ БЕЗ ПІДШТАНИКІВ

Громадянин Федеративної Республіки Німеччини, у всіх відношеннях середній громадянин, сидів перед телевізором і з інтересом дивився біржову передачу. Економічний оглядач переконливо доводив, що ФРН має стабільну економіку і тверду валюту.

Середній громадянин задоволено мугикнув. А його дружина зауважила:

— Усе це добре, але він забув пояснити, чому знову підскочили ціни на м'ясо, каву і...

— Тихо! — обірвав її середній громадянин. — Може, він ще скаже і про це.

Але телеоглядач, видно, не хотів псувати бочки меду ложкою дьогтю. Він широко посміхнувся, підморгнув телеглядачам і урочисто оголосив, що, за підрахунками урядового статистичного управління у Бонні, кожний статистично середній громадянин ФРН стає упродовж свого життя мільйонером — на його долю в середньому припадає один мільйон марок доходу (312000 крб. — **Я. В.**).

Втішений середній громадянин прикинув свої заробітки, і радість його пригасла — виходило, що до мільйонера він ще не доріс, а якби і нашкрябав той мільйон, то все одно третину його довелось би віддати домовласникові за квартиру.

І в душу середнього громадянина закрався сумнів, що статистики щось наплутали.

Але вони нічого не наплутали. Вони тільки зробили маленьку комбінацію: звалили докупи весь фонд заробітної плати робітників і службовців ФРН та прибутки підприємців (а серед останніх є і мільйонери і мільярдери!) і поділили цю суму на всіх. От і вийшло, що кожна сім'я в ФРН упродовж життя заробляє мільйон марок.

Але наш середній громадянин цих тонкощів статистики не знав. Утомившись від арифметичних вправ, він запропонував дружині піти погуляти. На набережній Ізара (діялося це у благодатному місті Мюнхені) вони побачили біля однієї з хлібних крамниць чергу. Підійшли і поцікавилися, що тут робиться.

— Хліб безплатно дають, — почули у відповідь.

— От життя настає! — захоплено вигукнув середній громадянин, — і мільйон можна заробити, і хліб уже даром дають!

Та виявилося, що безплатний хліб дають не всім, а лише тим, хто має так званий талон на підтримання життя. Розподіляє у Мюнхені такі талони благодійна організація «Союз соціальної допомоги». Видається по одному талону на тиждень. А він дає право безплатно одержати два кілограми хліба на семиденку і щовечора стояти в черзі за тарілкою гарячого супу. Декому щастить більше: один із таких «щасливчиків» розповів, що, простоявши п'ять годин у черзі, він одержав пару підштаників...

Отак просвітившись, середній громадянин зробив ще одну арифметичну операцію. Він розсудив, що населення ФРН можна умовно поділити на три групи: з одного боку — кілька сот справжніх мільйонерів і мільярдерів, з другого боку — шість мільйонів «невдах», для яких і «талон на підтримання життя» — уже благо, а посередині — «мільйонери», які можуть у будь-який момент втратити роботу і потрапити в армію «невдах».

Я. ВОРОБЙОВА.

МАРНІ ПОТУГИ!

Чілійська хунта палить марксистську літературу...
(З газет).

Горять томи, штиком подерті.
Таке було вже. Бачили,
Коли фашисти в тридцять третім
Свій чорний день «відзначили».

Але даремно тим горилам
На серці легко чується —
Марксизм спалити неможливо:
Він у вогні гартується.

Юрій ПЕТРЕНКО.

ЖОДНИХ ПРОБЛЕМ!..

Фабрикант Арнольд Вальтершайд із міста Бурштейнфурта (ФРН) охоче ділиться своїм досвідом із молоддю, ніколи не відмовляє їй у порадах, зокрема — ділових. От нещодавно він через пресу порадив безробітним юнакам, як одразу покінчити із проблемами, що обсіли їх. Для цього, радить фабрикант, треба в усьому наслідувати його: замість того, щоб витрачати час на пошуки роботи, краще заснувати власне діло і самому стати підприємцем.

Усе, як бачите, дуже просто.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Поліція? Це говорять із комісії по боротьбі із злочинністю...

Мала студентська енциклопедія

ВЕЧІРНЄ НАВЧАННЯ

Свою просвітительську діяльність на вечірньому відділенні педагоги визначають піднесено й лаконічно: «Сеять разумное, доброе вечером». І сіють (у рамках учбового плану й місцевих можливостей). А все ж роздивитись (і, тим більше, оцінити) знання студента при електроосвітленні значно важче, ніж удень. Особливо якщо обсяг і якість знань — скромні.

Від студентів стаціонару вечірник відзначається поважністю й філософським поглядом на життя (навіть коли навчається не на філософському факультеті). Поважність пояснюється не так життєвим досвідом, як елементарною втомою, природною після робочого дня перед робочим вечором.

Тому викладачі прагнуть проголошувати наукові істини і, водночас, утримувати аудиторію в стані відносного неспання. Хоча б частково.

Зате студентові-вечірнику не треба носити на заняття сніданок (бо він з'їв його ще вдома або на роботі). А професор на останній парі може читати лекцію без гарячкової поспішності, бо опівночі на учбові приміщення колеги вже не претендують.

Якщо ж назавтра у лектора — перша пара, то, не витрачаючи часу на їзду додому й назад, виспавшись тут-таки на парті, бадьорий і підтягнутий, він має можливість зустріти студентів ранкової зміни прямо в аудиторії!

Проте, попри всі ці переваги, чимало студентів та викладачів вважають: краще було б вечірнє навчання проводити... вдень.

ВИПУСКНИК

Дістався верхньої сходинки ієрархічної драбини факультету, випускник раптом усвідомлює свою причетність до студентської еліти.

За п'ять років самовідданого навчання він склав, щонайменше, сотню екзаменів та заліків. Не рахуючи тих, що не склав...

За ці ж роки трохи більше семестру провів на сільськогосподарських роботах, впевнено стираючи залишки граней між селом і містом. Сміливо припускаємо, що не менше просидів він по бібліотеках та читальних залах. І дрімав над підручниками — не більше половини цього часу...

А якщо здати до макулатури всі його конспекти, — на отримані талони можна придбати не тільки незрівнянну «Королеву Марго», а й усе безрозмірне зібрання творів Олександра Дюма. І батька, і сина. Та на додаток — ще кіло Сіменона!

...Випускник прихильно ставиться до старанних першокурсників: великодушно дозволяє їм вимити за нього підлогу в кімнаті гуртожитку чи принести з буфету позачерговий бутерброд. Та, само собою, не дуже часто: лише як надзвичайне заохочення.

Але почесне право на створення дипломного опусу і право на складання державних екзаменів нагадують випускникові, що все це — не тільки права, а й обов'язки. І що він уже, власне, фінішує як студент, щоб негайно ж стартувати як молодий фахівець (у стадії молочно-воскової стиглості). І таке рідне й звичне слово «стипендія» незабаром замінить ще невідома «зарплата».

А заключним симптомом остаточного визрівання буде ось що: раптом пекуче захочеться поділитися досвідом з представниками наступних студентських поколінь. Поки ще є можливість! Поки молодшокурсники знають і шанують його! Поки на їхніх обличчях при зустрічах з факультетським ветераном відбивається стільки ж поштивого захоплення, скільки й захопленої поштивості!

І випускник, вперше за п'ять років, ДОБРОВІЛЬНО напише до факультетської стіннівки статтю з елегічною назвою «МЕМУАРИ З ОСТАННЬОЇ ПАРИ».

ГРУПА АКАДЕМІЧНА

Як невмируще нагадування про ті давні часи, коли студентів було не набагато більше, ніж викладачів,— кожний курс поділяється на групи.

Академгрупа — первинний вузівський підрозділ, та мікрочастинка, від якої все йде, починається й розвивається.

Природно, педагогові з групою працювати легше, ніж з цілим курсом. А ось деяким студентам в певному розумінні — важче. Важче, приміром, сховатись від пильного погляду викладача: в академгрупі ти — весь на очах. А в загальнокурсовій вольниці порівняно легко розчинитись, загубитись... Але ж у цьому «жорстокому світі», як відомо, дуже рідко враховують інтереси окремих ледачих студентів.

Відоме змагання за звання кращої академгрупи. Змагатися ж за звання найгіршої чомусь нікому на думку не спадає. Хоча, безперечно, тут дехто розкошував би, легко сягнувши карколомних висот.

Саме групою зручно піти до кіно чи на день народження. В той час, як курс (чи навіть потік) для цього — дещо громіздка одиниця.

Класичною ознакою здруженої академгрупи є внутрішньогрупові шлюби: дружба переростає в кохання!

Комсомольські та профспілкові бюро дуже люблять заносити подібні весілля собі до активу, хоча планувати їх поки що не наважуються.

Та коли вже говорити серйозно, — справжньою академгрупою може зватися лише та, яка не розпадається й після закінчення вузу. І члени її хоча б раз на рік відчувають непереборне бажання зібратися разом.

Але дбати про це треба заздалегідь: поки ви ще студенти, поки ви ще підкоряєтесь владі старост і деканів. Бо потім буде вже пізно.

Юрій ШАНІН.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— А кольору морської хвилі книжки у вас є?

СМИЧОК І ПИЛКА

БАЙКА

— Е, мій інтелігентний брате,
Не вмієш, бачу, працювати.
Так ти не впораєшся зроду.
Ти бачив, як пиляю я колоду? —
Вжих-вжих — і вже готово, маєш!
А ти — і скрипки досі не здолаєш.
Дивитись гидко на твої труди...
Ану лишень давай її сюди!

Антоніна ТОРЛЮН.
м. Полтава.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну, чого біля мене пришвартувався? Топай далі. Мені до кінця їхати.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «ПАВЛІХА» — Любляна, «ЙЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

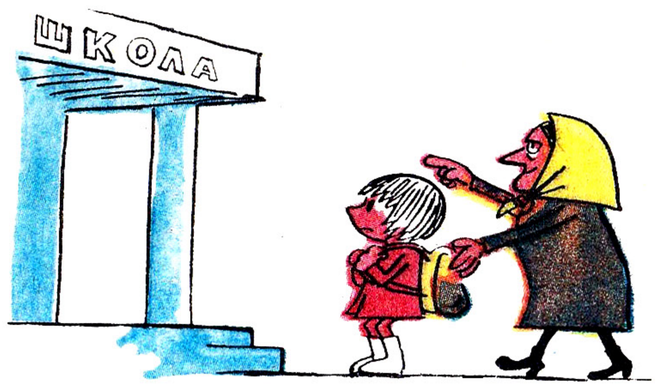

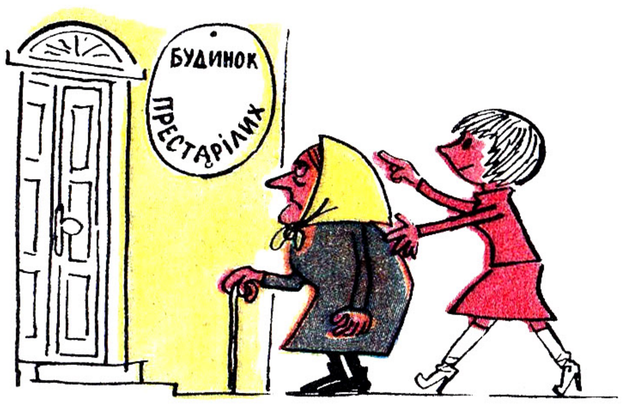

Без слів.

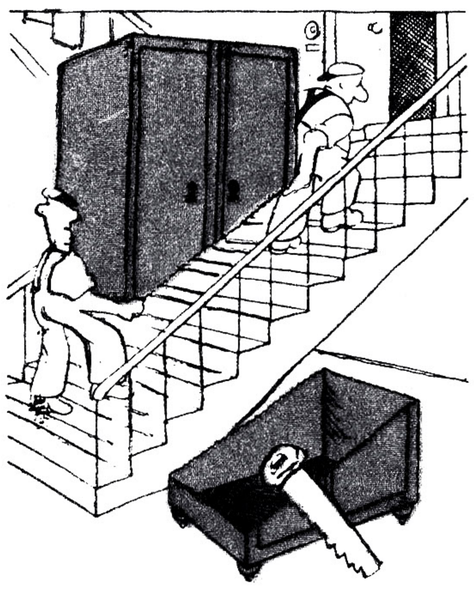

Без слів.

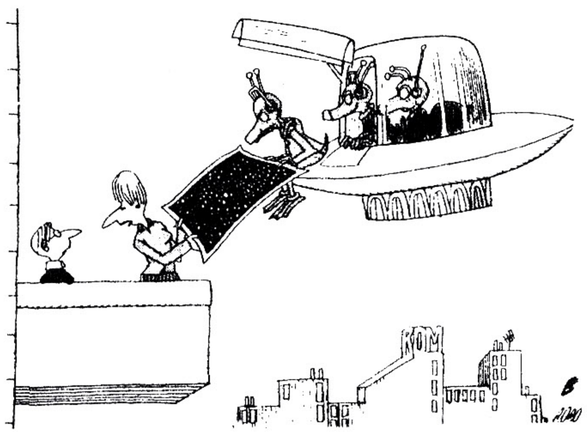

— Скажи їм, де найкоротший шлях до Венери.

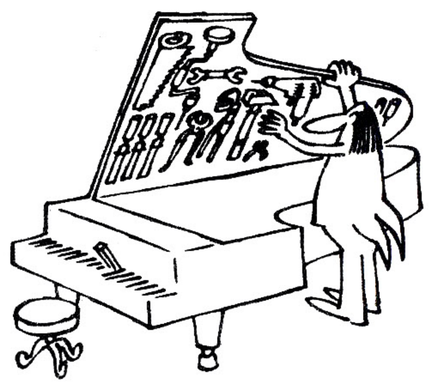

Без слів.

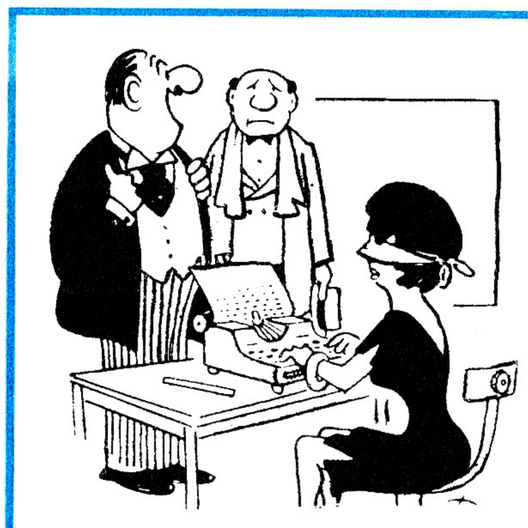

— Я диктую їй цілком таємного листа.

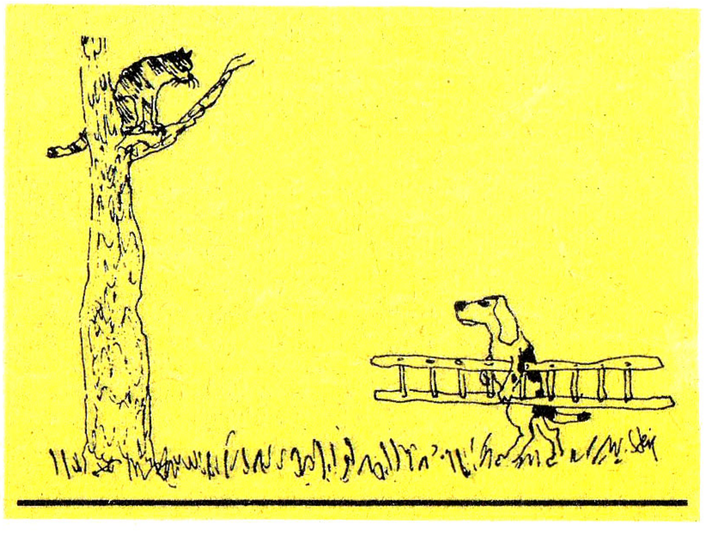

Без слів.

ГУМОРЕСКА

Вранішнє сонечко щедро обціловує напіврозтулені сонні вуста водяних лілей, про щось інтимне шепочеться з вітерцем осока, дзеркальна поверхня озера недбало вкрита легенькою пеленою туману...

Тихо підходимо до берега, закидаємо вудочки:

— Ловися, велика і мала!

Праворуч від мене всідається під осокою здоровенний, плечистий Савка Вівсюг, тридцятирічний чолов'яга з вічно насупленим поглядом голубих очей. З-під чудернацько заломленого капронового капелюха кучерявиться смолисте волосся. Це рибальська знаменитість. Можна сказати, великого масштабу, бо немає в найближчих урочищах області таких ставків і ковбань, де б Савка не побовтав своєю вудочкою. Були випадки, що на його гачок і риба чіплялася, але це вже більше відноситься до теорії...

Трохи далі на траві моститься Юхим Підперезаний — мисливець з прапрадіда. За десять років з гаком мисливського стажу він висмалив у повітря більше центнера пороху, не кажучи вже про дріб... В Юхима перший розряд по бігу. У цьому велика заслуга його тренера... дикого кабана, якого він мав необережність років три тому поранити. Оцього опецькуватого, рудого чоловічка в мисливський сезон-пік завжди можна побачити з глухим, як пень, і старим, як світ, псом Маркізом. Його пес — створіння, коли вірити на слово Юхимові, настільки розумне, що навіть деякі фрагменти з таблички множення вивчило. Коли мисливський сезон припиняється, Юхим міняє свою двостволку на вудочку і незмінно ділить рибальські незгоди і радощі з Савкою Вівсюгом...

Отож сидимо собі, на поплавки позираємо і Савчиної настанови дотримуємося — мовчимо. Проходить година, друга — поплавки ніби до води приросли. Першим порушує мовчанку наш наставник:

— Хіба це кльов? — закидає він вудочку аж під очерет. — От минулого разу риба брала — тягнути не встигав...

— Щось я такого не пригадую, — жевріє лукавою посмішкою Юхимове обличчя.

— Тебе тоді не було, — не звертає уваги Савка і повертається до мене. — Ти бачиш он тих два сліди на болоті?

— Бачу, а що?

— Це я так ногами впирався, коли коропа тягнув. Ох і здоровило ж попався: я його до берега, а він мене з берега, я його сюди, а він мене туди. З годину отак борюкалися, аж чую, сили мене покидають... Мабуть, так би його і впустив, коли б не здогадався жилку за оцю вербу замотати... Віриш, верба хиталася, ніби її ураган термосив... Десь аж під вечір витяг його на берег... Можеш собі уявити, що за коропидло було...

— Ага, буває, — хмурніє Юхим Підперезаний, поправляє наживку і закидає вудочку біля вербового пня. Потім витягує цигарку і, затягнувшись, продовжує. — Я вам, хлопці, скажу, що і в нашого брата-мисливця трапляється іноді таке, що ніколи й не сподіваєшся. Розповім вам один випадок. Пішли ми одного разу з Маркізом аж за Хом'яківку на стави. Ходили, ходили туди-сюди — хоча б тобі якась паршива качка крякнула. Тоді заходимо у верболіз: сюди-туди — нічогісінько немає. Коли це, чую, щось летить. Прицілююсь і навмання, на звук — б-ба-бах! Б-ба-бах! Нема і нема, нема і нема. Я вже збирався, було, йти, коли це — бабу-у-ух! — впало. Підбігаю ближче, беру в руки, аж це крижень кілограмів на десять... Приніс додому, жінка обпатрала, зважила — чистого м'яса півпуда.

— Так уже й півпуда? — хихикнув Савка.

— Точнісінько! Он Маркіз не дасть збрехати. Він того крижня ледве приволік!

— Знаєш що, Юхиме, не загинай лишнього, — насуплюється Савка. — Не буває на світі таких крижнів. Хіба то, може, страус попався — тоді повірю!

— Гм-м... знаєш що, Савко, — мирно поплескує його по плечу Юхим, — коли вже на те пішло, вріж трохи коропа — вріжу крижня...

Вечір стиха закутується у сутінки. Змотуємо вудочки і беремо курс до діда Стручка, який живе он під тим селом над річкою. Савка клянеться, що у нього свіжа риба не переводиться...

Ідемо строєм: попереду Савка, посередині — я, позаду — Юхим Підперезаний...

Ловися, рибко, велика і мала...

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

МУХА І СЛОН

Байка

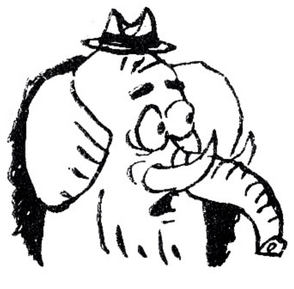

І сміх, і гріх, і дивина:
Напала Муха на Слона.
І не дає йому спочить —
Дзижчить над вухом і дзижчить.
Слон міг її, звичайно, вбити,
Але не став цього робити:
Дивись, ще піде поговір,
Що він поводиться, як звір...

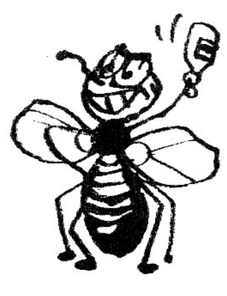

О. ШКУРЕНКО

м. Дніпродзержинськ.

PENGUIN2197

Друже Перче!

Поясни, чи повинні продавці додавати до сувеніра «Светящий олень», що його випускає Новокаховський завод пластмасових виробів, пляшку горілки? Бо я нещодавно купив оцей сувенір. Розкрив коробку, в якій він був упакований. Дивлюся, папірець лежить біля сувеніра. На ньому вказано артикул, прейскурант, сорт, ціну... Одне слово, все, що мені про «Светящего оленя» потрібно знати. Це на одній стороні того папірця. А на зворотній — етикетка для пляшки горілки. Подивився, пляшки у коробці нема. Мабуть, забули покласти. А може, вони натякають, що сувенір треба «обмити». Одне слово, думав я, думав, але так ні до чого й не додумався. Може, ти, Перче, підкажеш, що все це означає.

М. МІРОШНИЧЕНКО.

м. Синельникове
Дніпропетровської області.

Хочемо поділитися з тобою своєю радістю. Село наше Межигірка за вісімнадцять кілометрів від Немирова. Добратися до райцентру було нічим. Тепер на прохання жителів Межигірки, Війтовець, Потоків на полустанку, який назвали «Війтівці», зупиняється поїзд. Можемо доїхати і до Немирова, і до Вінниці, і навіть до Зятківців.

Отже, Перче, вже й до нас ти можеш приїхати в гості. А коли будеш їхати, то причепи до того поїзда якийсь старий, списаний вагон. Ми б його з рейок зняли, на полустанку поставили. Бо тут голо, як на белебні. В негоду навіть заховатися ніде.

В. КОГУТ,
депутат сільської Ради.

с. Межигірка
Немирівського району
Вінницької області.

Мал. И. КОГАНА

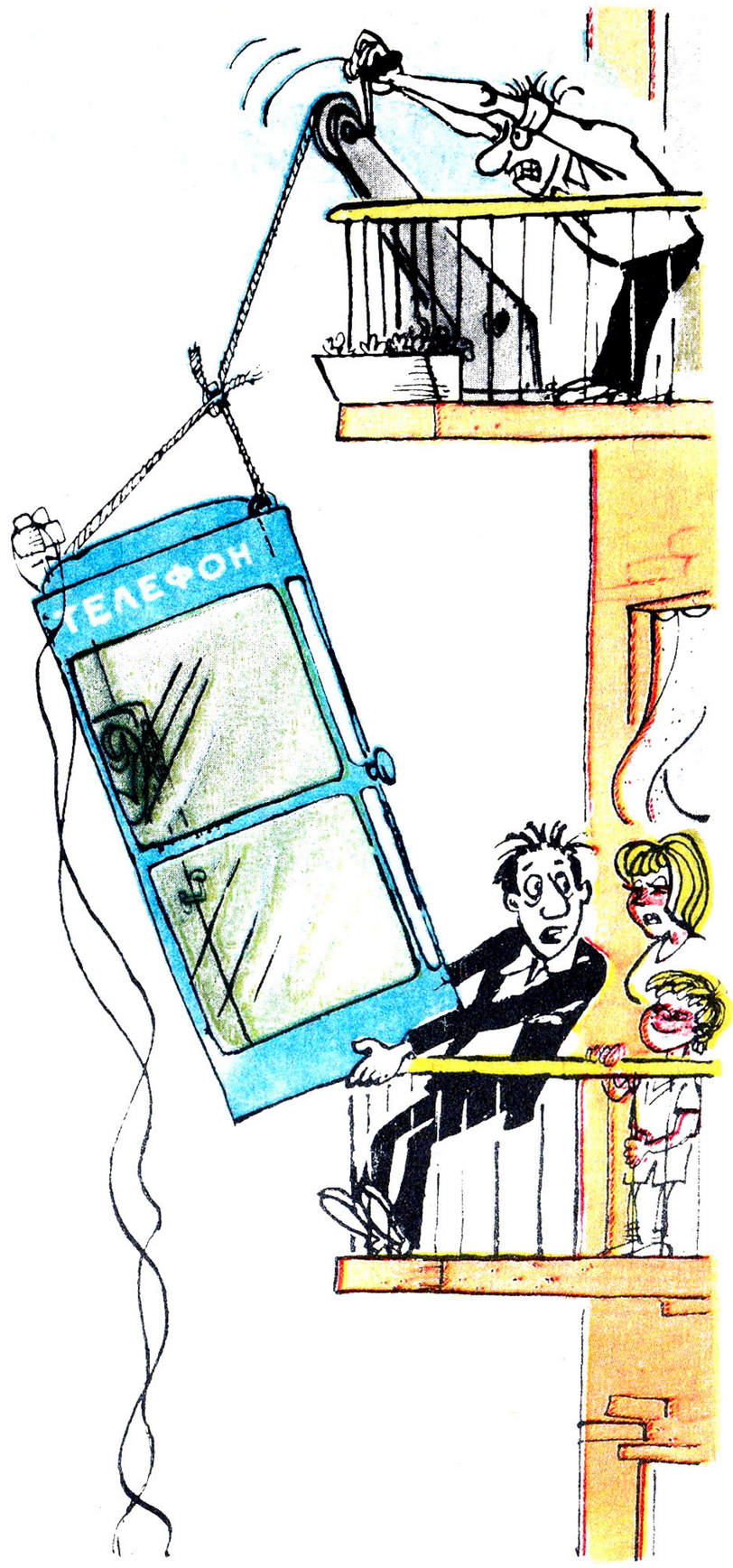

— Нарешті і в нас буде телефон...

ІЛЛЯ Й ПЛЮГАВЕ ЦУЦЕНЯ

БАЙКА

Йдучи додому по роботі
Не звичним шляхом, як щодня,
Ілля почув, що скавучить в болоті
Маленьке Цуценя.
Хоч вдома справ
Іллюша мав
Багато —
Він саме тому навпрошки і біг —
Але в біді лишати Цуценя те
Не міг.
Хтось інший з ним не став би і возитись,
Адже ж на нього — гидко й подивитись.
А він обмив його, закутав у сорочку,
З собою бідного забрав
І, ніби сина або дочку,
В дорозі тілом зігрівав.
А як багато вже потому
Віддав часу
Своєму Псу:
Щодня з роботи мчить мерщій додому...
— Я, — каже, їсти Песику несу!..
Через півроку Пес таким хорошим,
Таким слухняним і розумним став,
Що вже Ілько ані за які гроші
Його нікому б не продав.
Та згодом
Пса помітили, достойно оцінили
І в інший двір переманили:
Із того двору ковбасою
Щоденно пахло, та такою,
Якої у Іллі
Не їли взагалі...
З тих пір
Він злющим став, як дикий звір.
Коли ж угледить де Ілька —
Свого рятівника,
То ладен Псюка проковтнути,
А звідки в нього злість така —
Ніхто не міг збагнути.
Сусідній пес Полкан
Спитав його через паркан:
— Скажи мені, безсовісна мордяко,
Чому на нього гавкаєш щодня?
— Хай зна Ілько, що я уже Собака,
А не якесь плюгаве цуценя!..

Мораль плюгавому читати неохота,
А висновок потрібно все-таки зробить:
Буває, що людину витягнеш з болота,
Вона ж тебе в калюжі ладна утопить.

Іван МАНЖАРА.

Страшне перо не в гусака...

«Спиртні напої продаються з 11 годин ранку мужчинам по 100 грамів в одну руку».

(З об'яви).

Надіслав С. І. ДАРМОРОЗ.

* * *

«Прошу прийняти відповідні міри воздействія до автомашини ГАЗ-51 і Госномерного знака, який потерався на трасі Житомир — Коростишів».

(З доповідної).

Надіслав В. В. ГОРОБЕЙ.

* * *

«Абонемента Іщука Я. В. я не мала куди впхнути бо всі входи і виходи на АТС були забиті».

(Із пояснювальної записки).

—

«Прошу виписати мені два центнери пшениці на весілля».

(Із заяви).

Надіслав А. ШОНІК.

* * *

«При дитсадках-яслах міста організовано харчування (обіди) сотрудників працюючих в цих установах, обіди яким приготовляються в одному котлі з дітьми».

(Із акта перевірки).

Надіслав Б. М. ГЛОБА.

* * *

«ДОВІДКА

Видана правлінням колгоспу «Мир» с. Високе колгоспнику Кирилюк Любі Миколаївні що він дійсно працює в колгоспі в декретній відпустці.

Голова колгоспу (Підпис).».

Надіслав О. К. КОРЕНЮК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **У фейлетоні «Сімейна рада» («Перець» № 24 за 1976 рік) писалося про те, що у місті Кіровограді незадовільно ведеться будівництво дитячих дошкільних закладів.**

Секретар Кіровоградського міськкому КП України тов. В. Сокуренко повідомив редакції, що протягом десятої п'ятирічки у місті передбачається збудувати 21 дитячий комбінат. На бюро міськкому КП України розглянуто питання «Про невідкладні заходи по розвитку мережі дошкільних закладів у місті».

Бюро міськкому партії зобов'язало райкоми партії, виконком міськради встановити контроль за будівництвом і введенням в експлуатацію дитячих ясел і садків.

★ **«Чудо-перельоти» — у замітці під такою назвою (№ 2 журналу) писалося про те, що на Полтавському м'ясокомбінаті систематично розкрадають м'ясопродукцію.**

Прокурор Полтавської області тов. І. Ф. Павлов повідомив редакції, що питання про посилення боротьби за збереження соціалістичної власності розглянуто на обласній нараді працівників підприємств м'ясної промисловості.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 13 (1007) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 2. VI. 1977 р. Підписано до друку 18. VI 1977 р. БФ 12714. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 02645. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1977 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У Чілі навіть учнів примушують зубрити висловлювання бісноватого Гітлера.
(З газет).

Трибуна Піночета.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

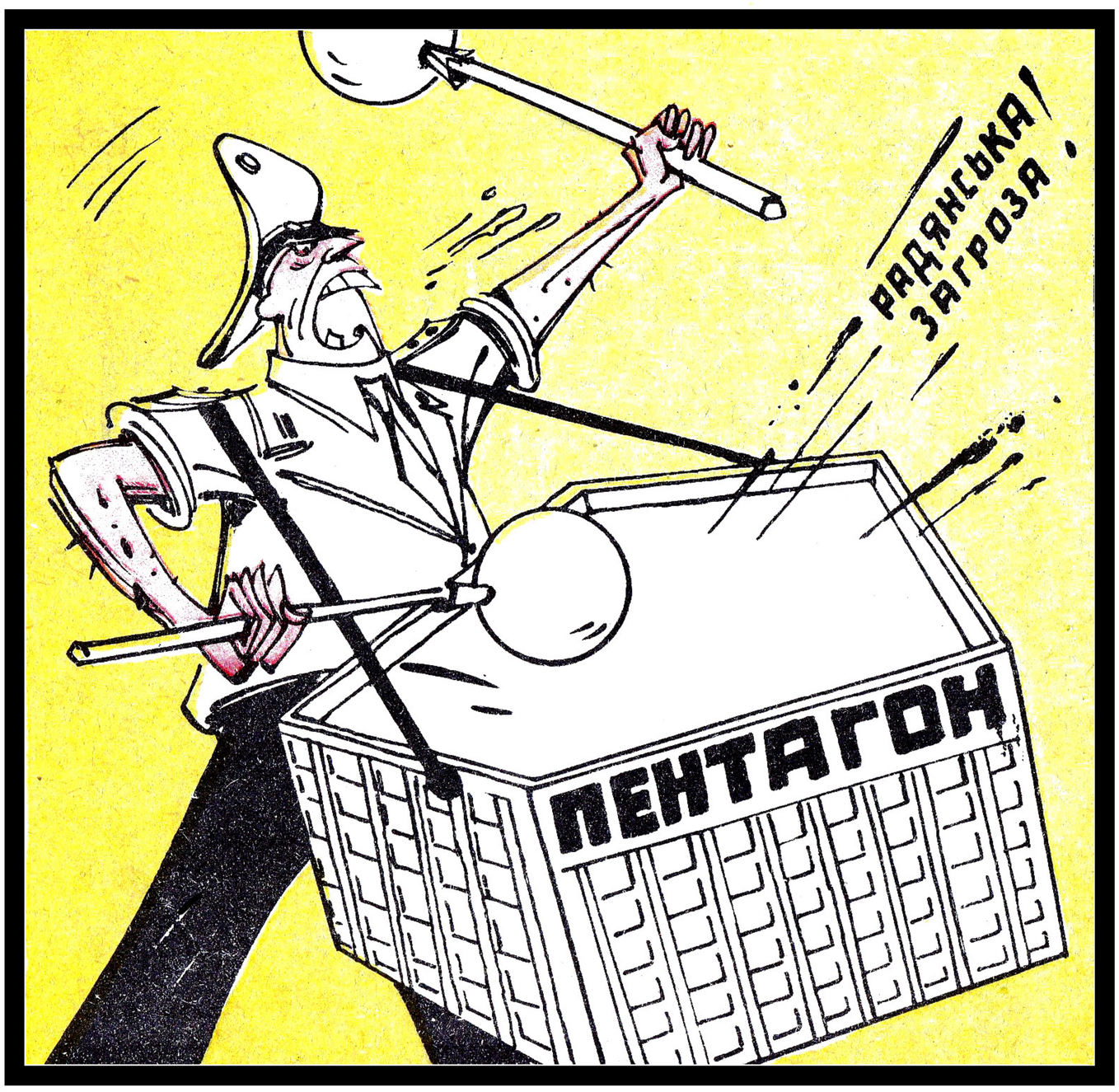

Вибивають асигнування.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А він вчився на окуліста.